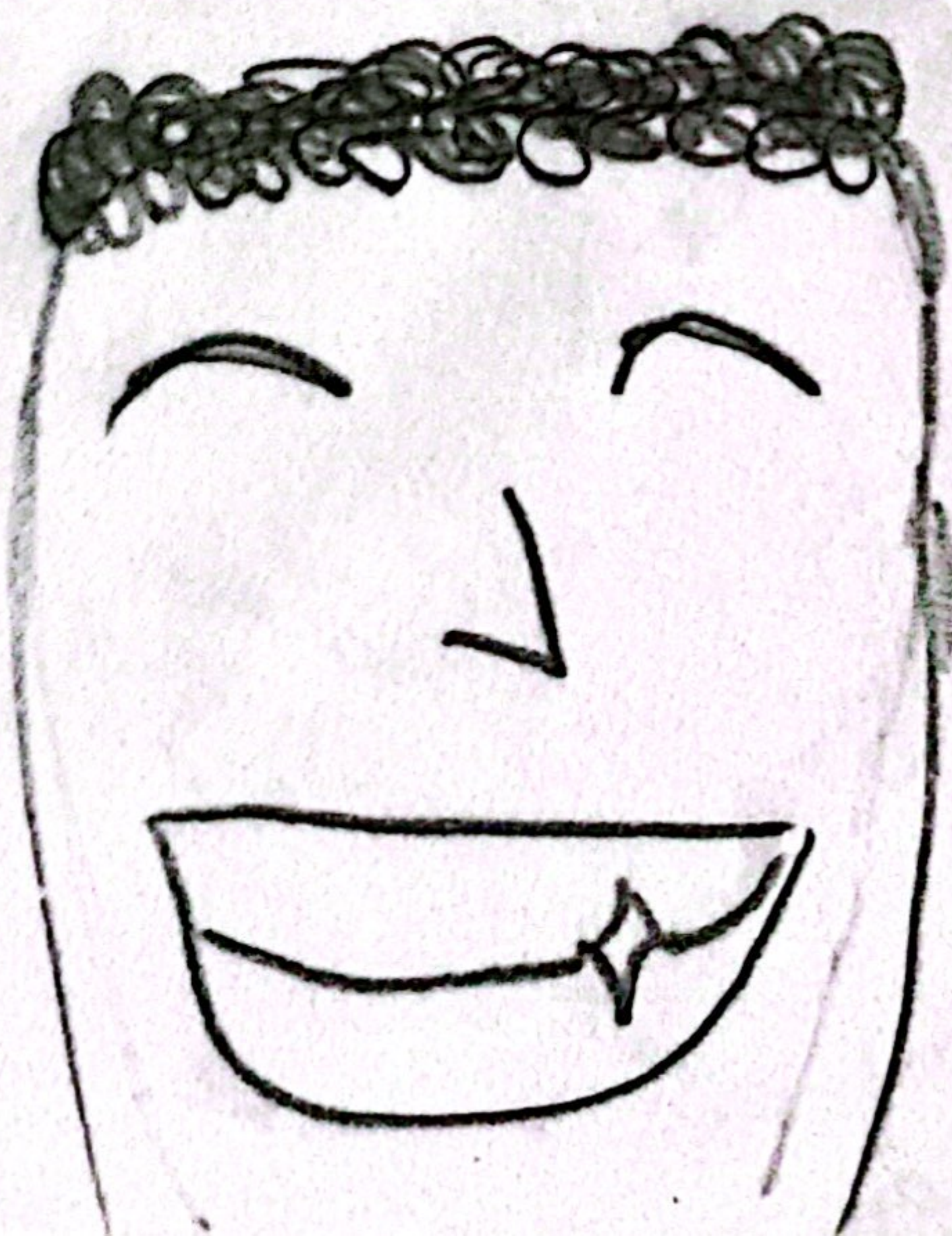
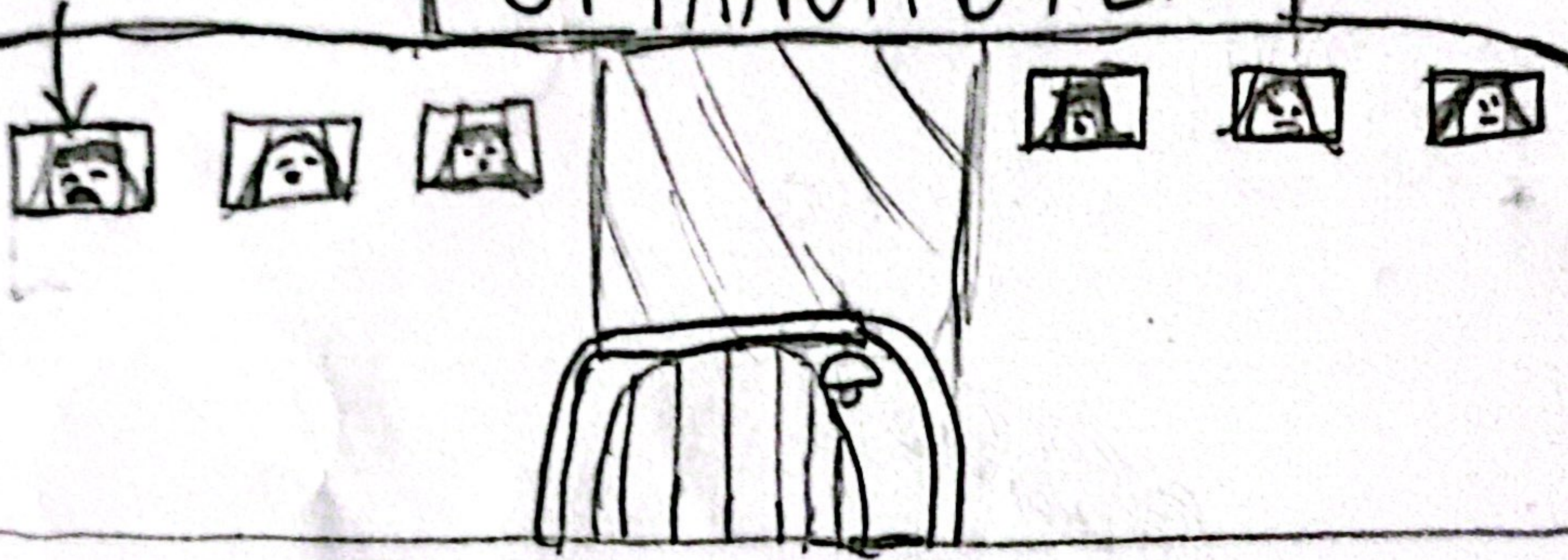

Η καλοσύνη σου Γιάννη!

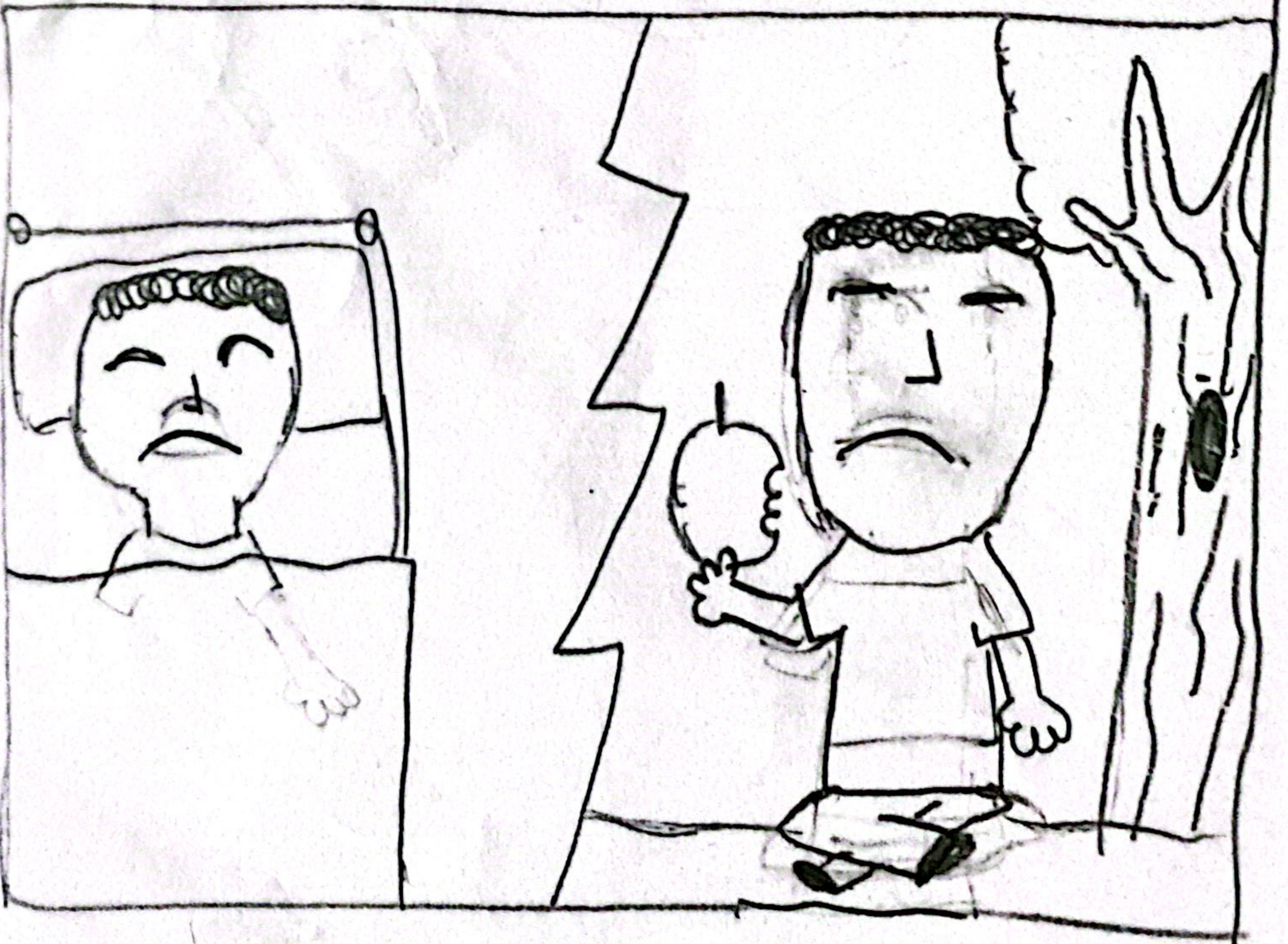

Ο Γιάννης ζει σ' ένα ορφανοτροφείο

ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟ

Πάντα είναι πολύ στενοχωρημένος,
γιατί έχασε την οικογένειά του.

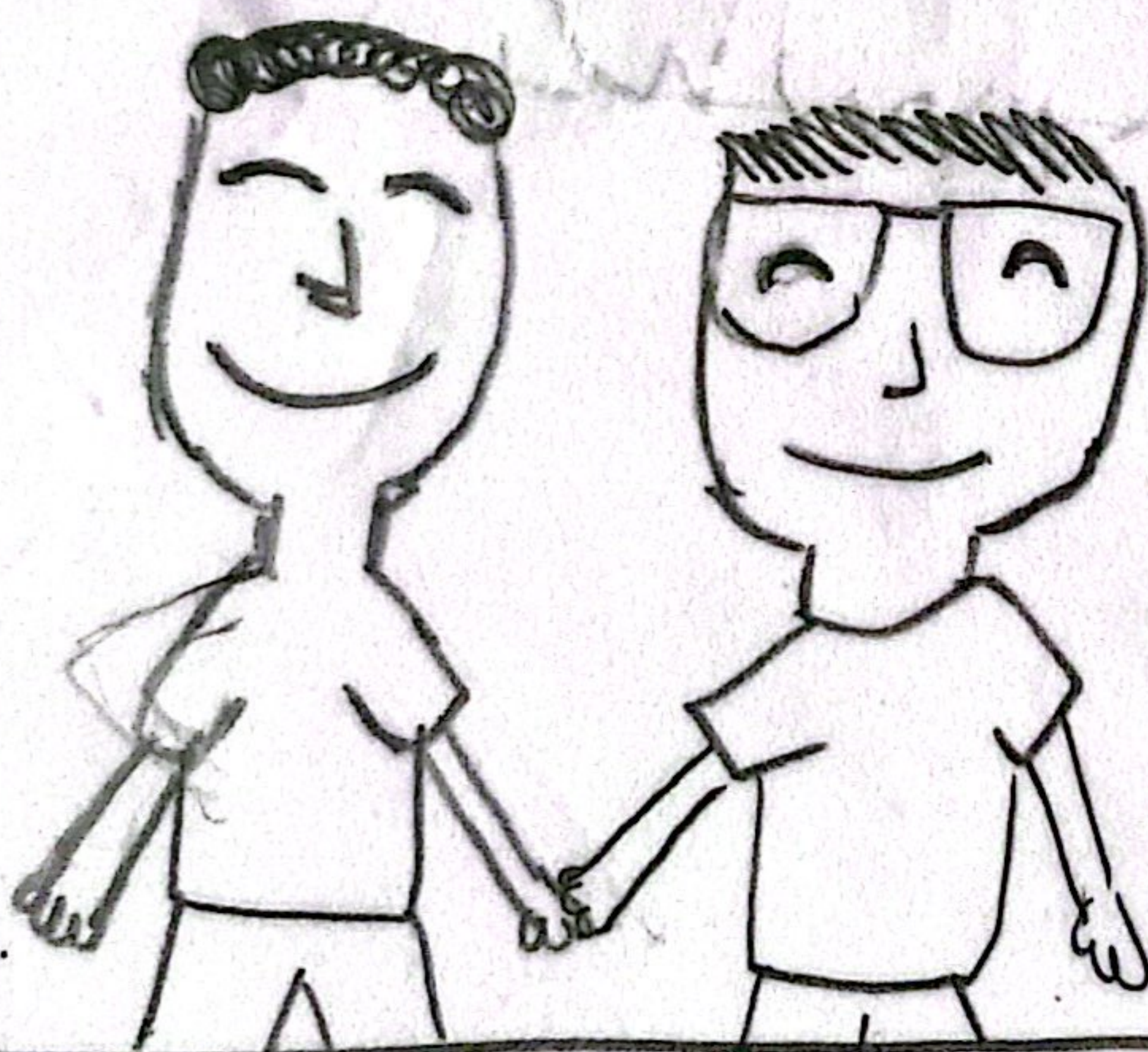
Μέχρι, που μια μέρα η τύχη τ'αλλάξε...
Μια οικογένεια τον υιοθέτησε!
Όχι μια όποια και όποια οικογένεια.
Μια σιωπηρή και ζέλια οικογένεια!

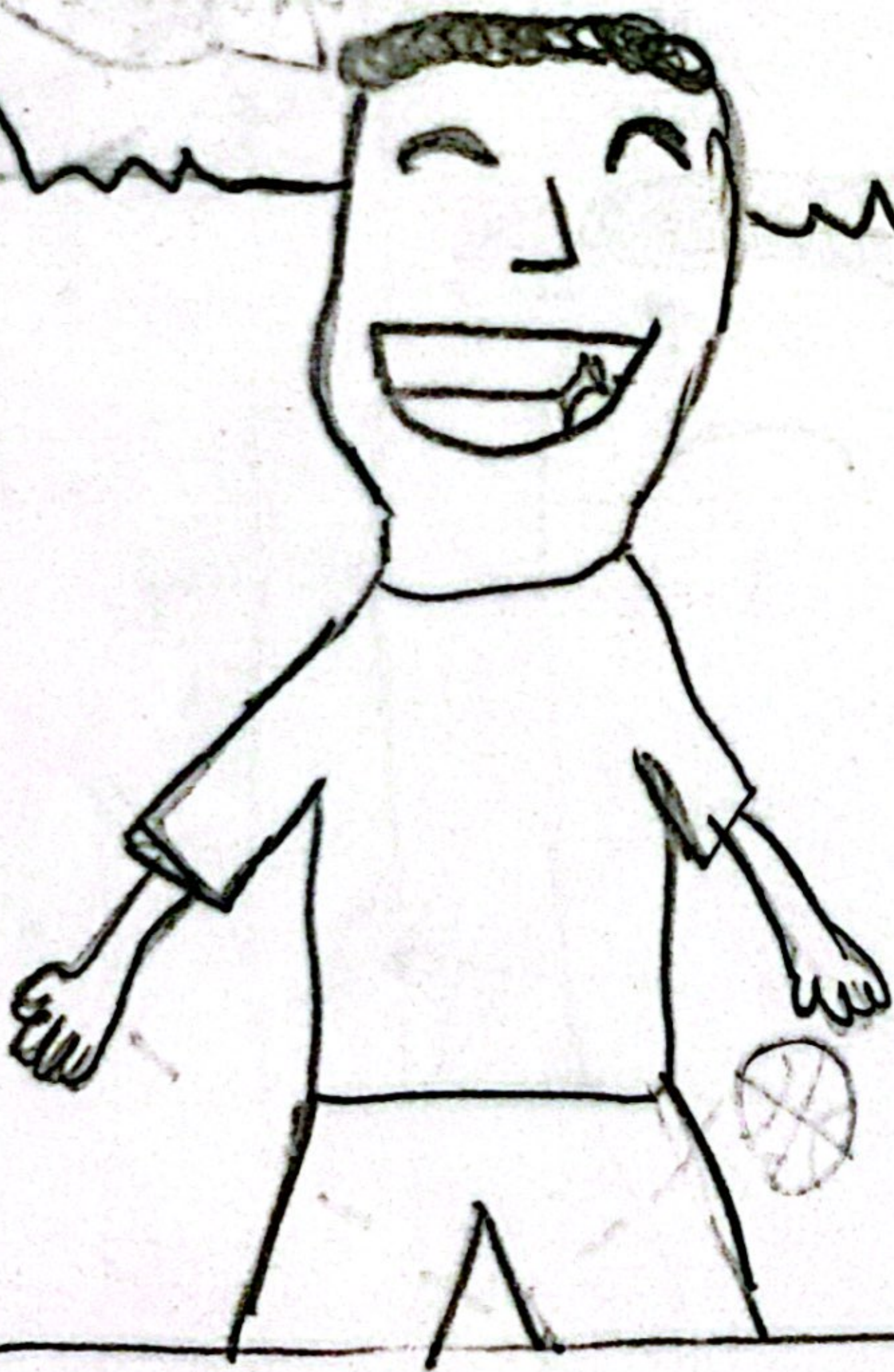
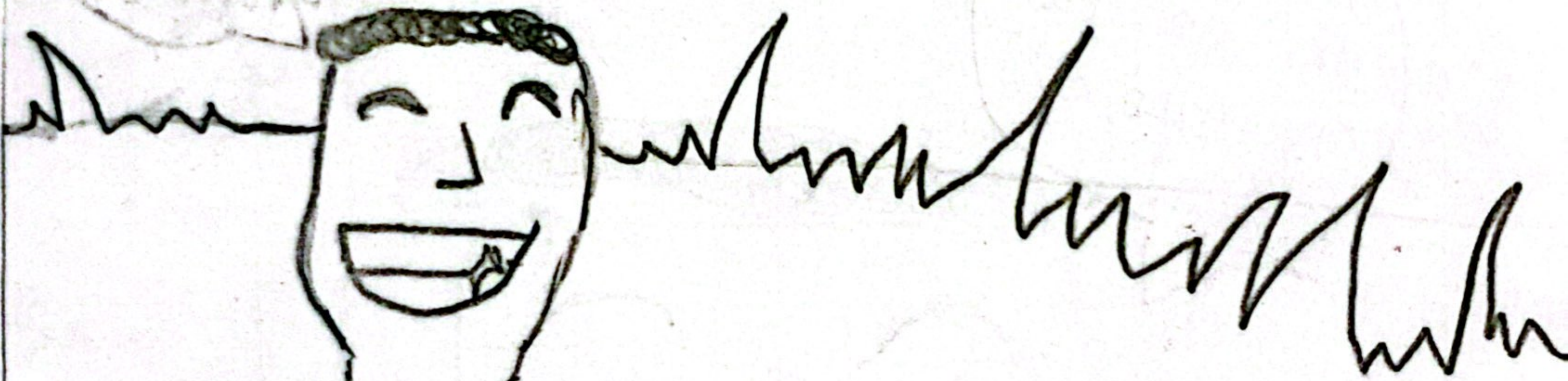
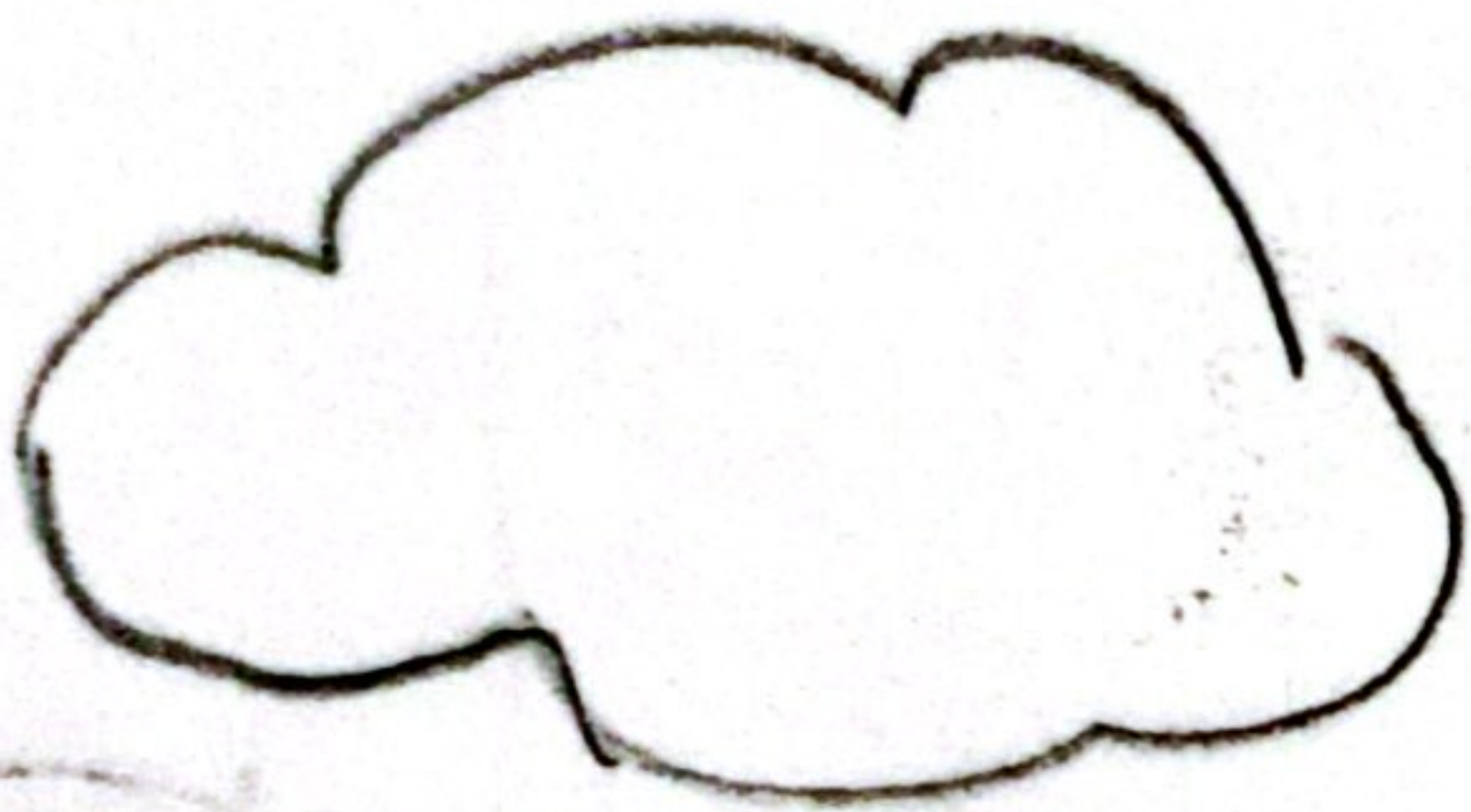
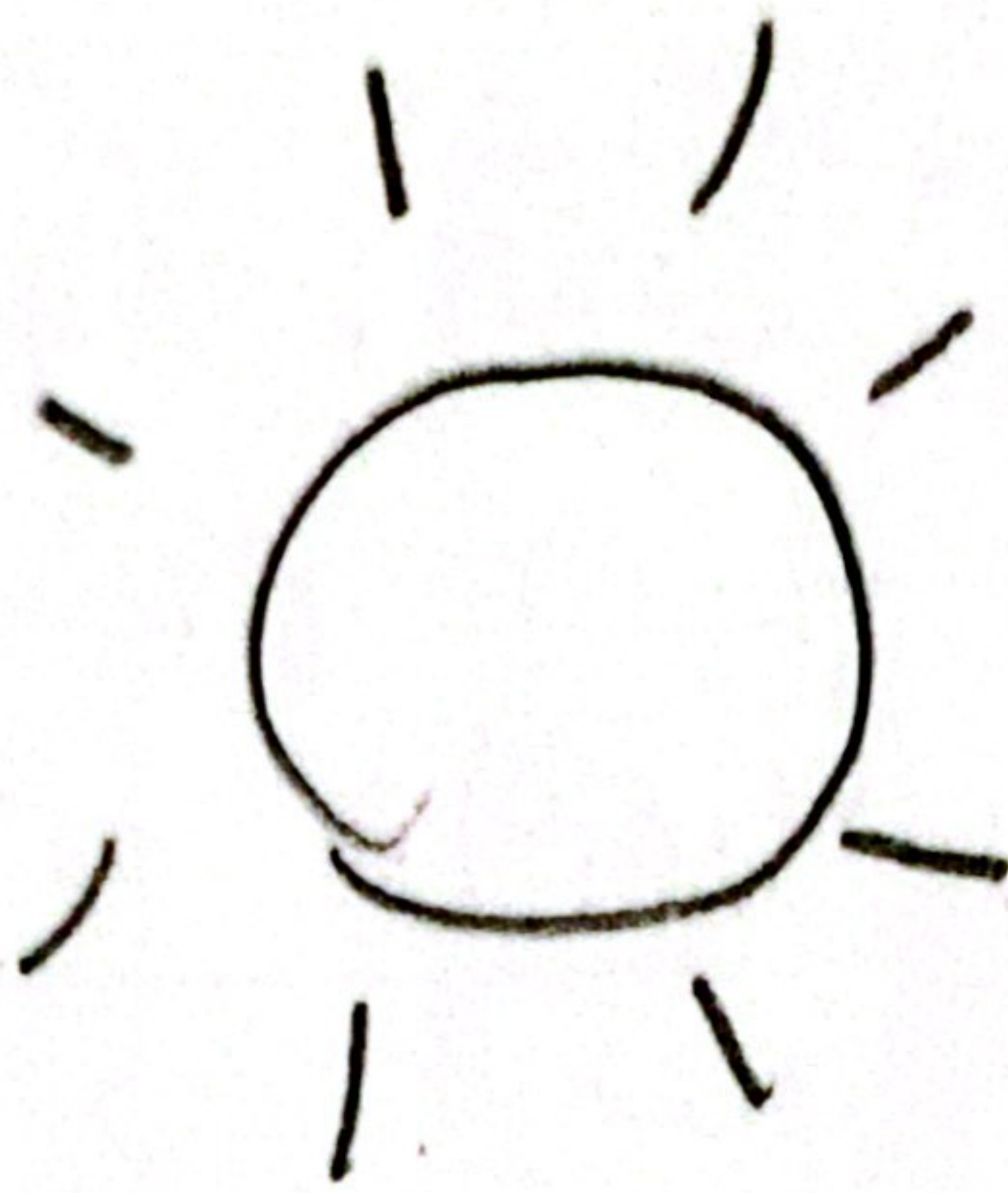
Ο Γιάννης τώρα είναι πολύ χαρούμενος
κι αγαπάει πολύ την οικογένειά του.

Ο Γιάννης ηγαίνει και στο σχολείο.
Ακόμα, κι εκεί έχει κάνει έναν πολύ καλό
φίλο

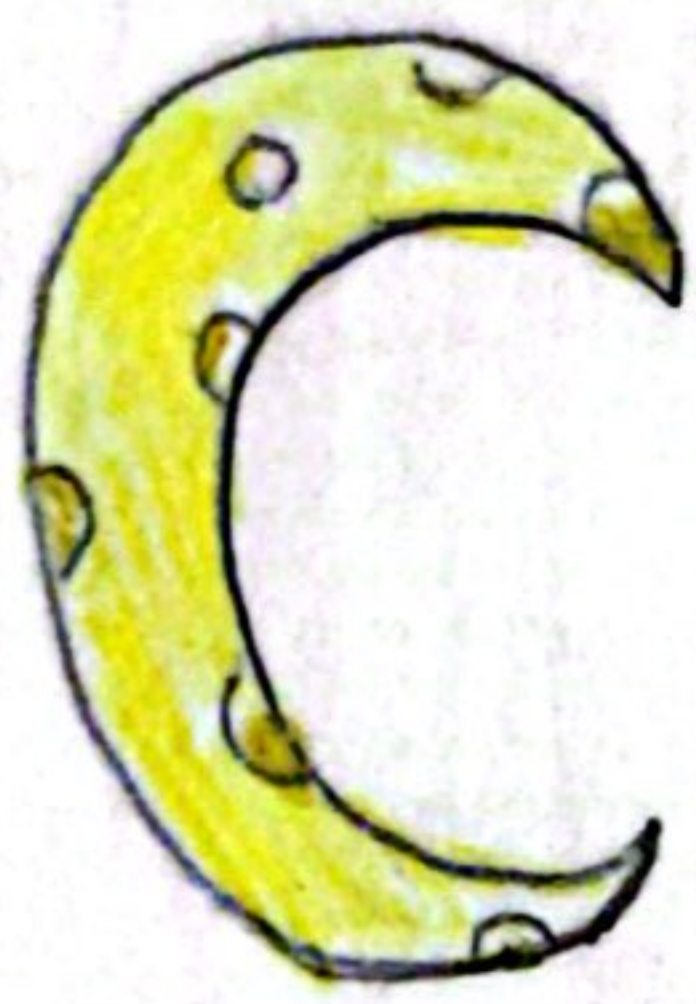

ΤΕΛΟΣ

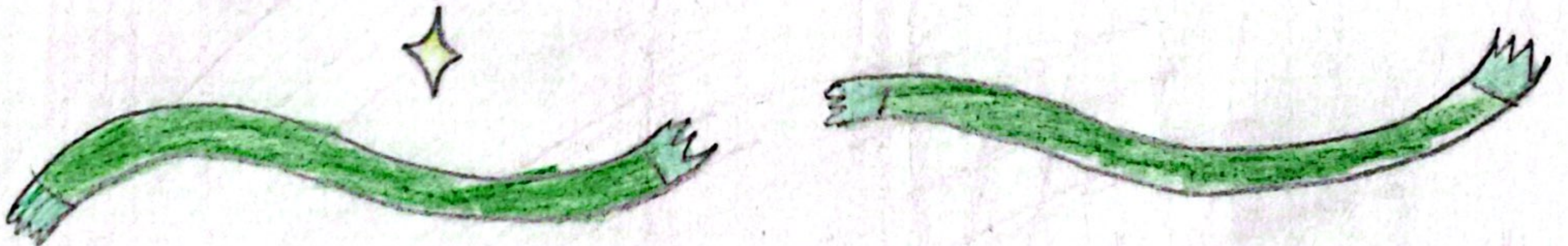

2017

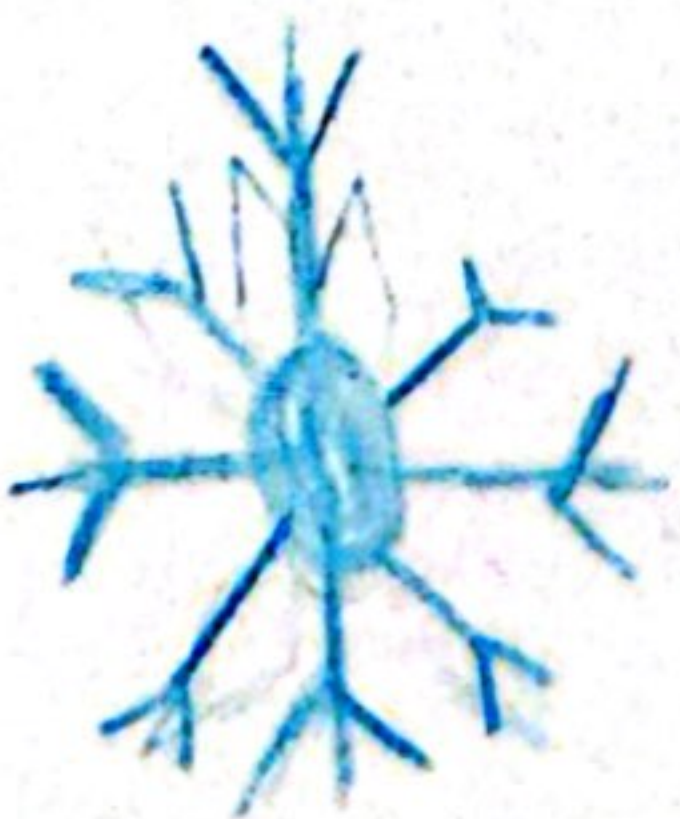
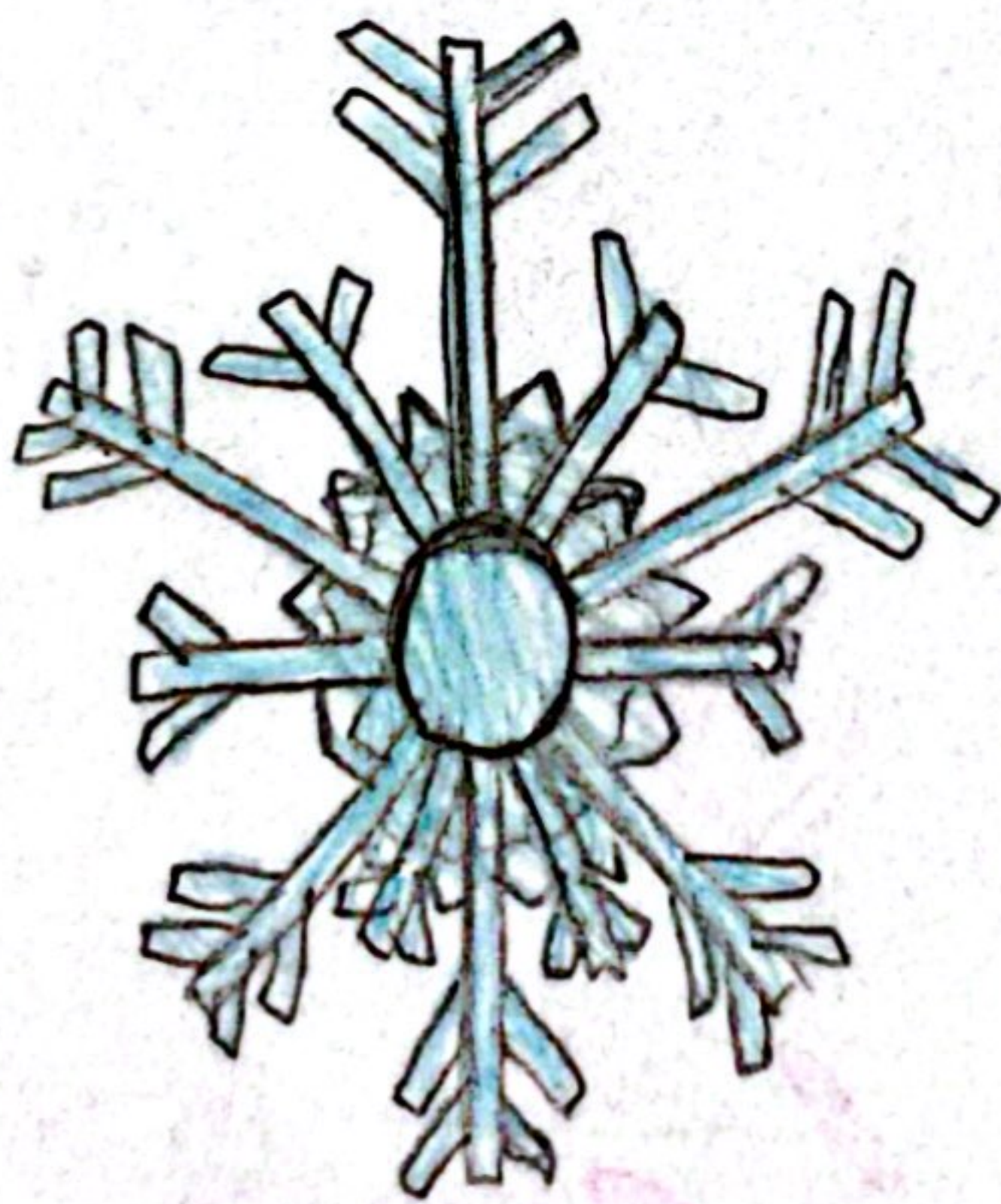
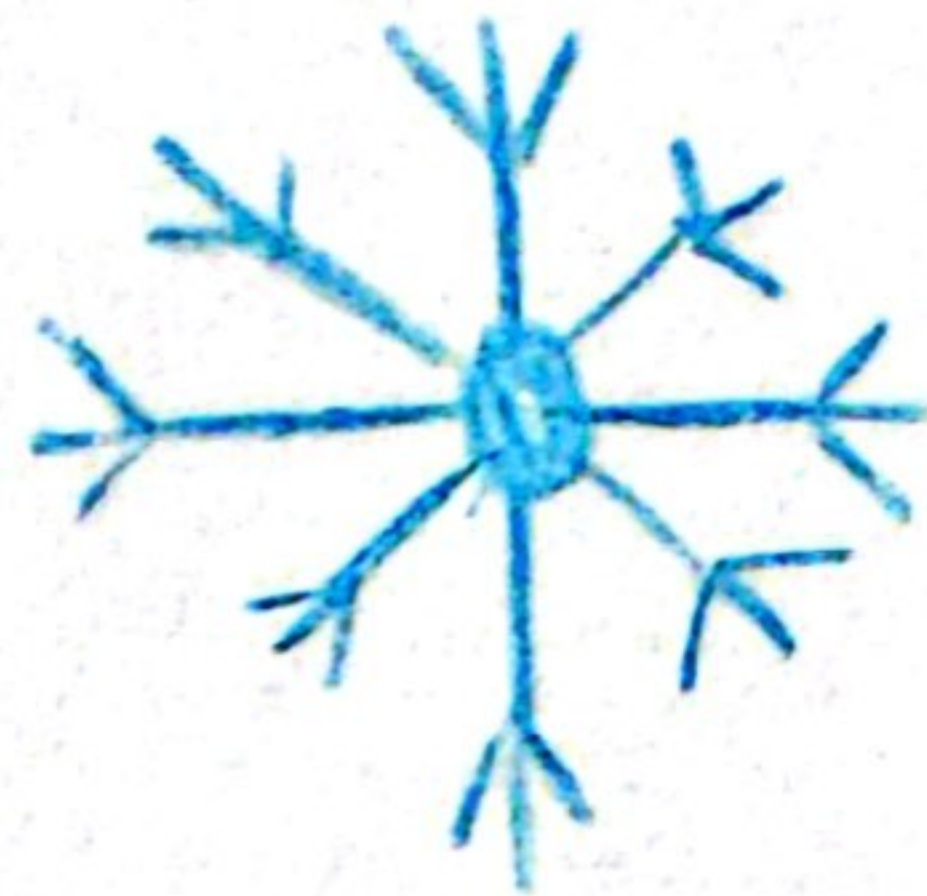
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗΣ

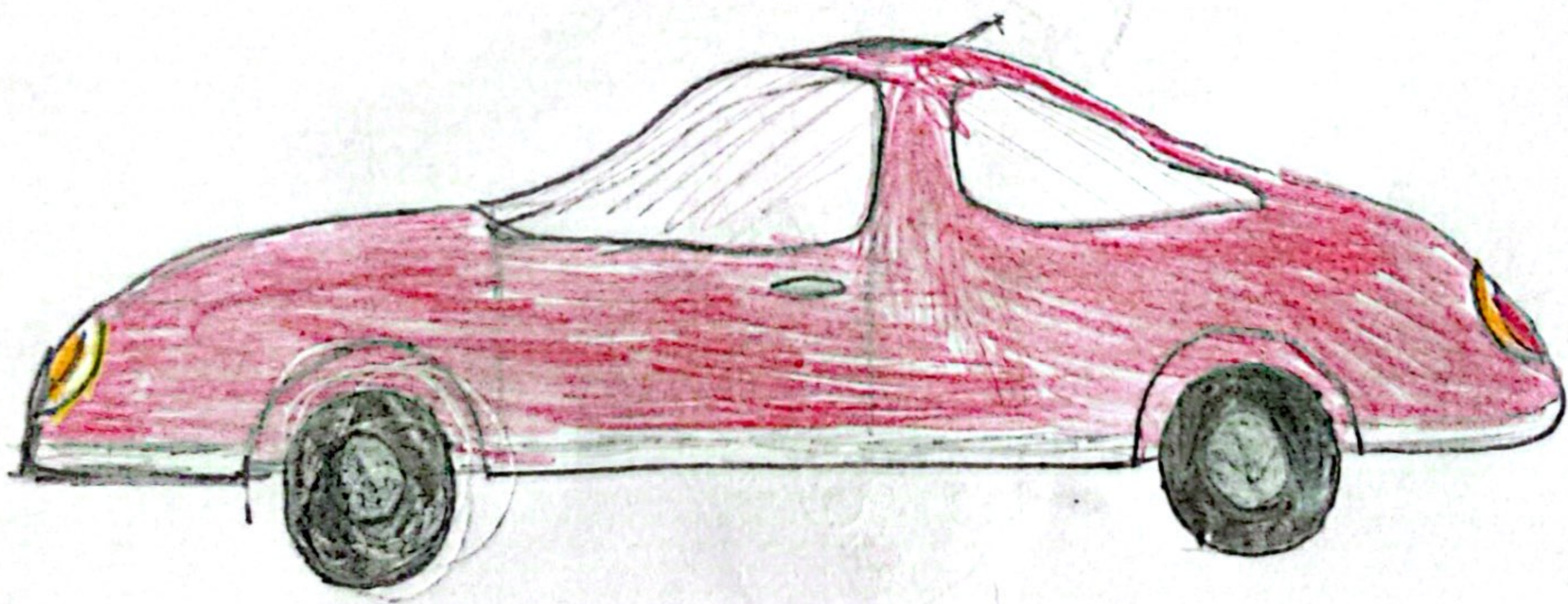
Το παιδί με το κουκλάκι

Ήταν Δευτέρα βράδυ, είχα μόλις τελειώσει με τη δουλειά μου και
χιόνιζε έξω. Δουλεύω σε νοσοκομείο και πάντα φεύγω αργά. Δεν κερνάω
χρόνο με την οικογένειά μου, συνήθως γιατί είμαι κουρασμένος ή δεν
έχω όρεξη. Σήμερα όμως, υποσχέθηκα στην κόρη μου πως θα σουρώσω
σφήσσορα σκέι για το χριστουγεννιάτικο δείπνο!

Βγαίνω από το νοσοκομείο και πηγαίνω προς το πάρκινγκ, όπου βρίσκεται το αυτοκίνητό μου. Το ξεκινά και οδηγώ έξω από την περιοχή του νοσοκομείου, στο δρόμο που οδηγεί σπίτι. Όμως, προτού θυρίσω, πρέπει να κάνω μια μικρή στάση για να πάρω ένα δώρο στην κόρη μου. Όσο οδηγώ βλέπω όλα τα σκίτια αριστερά και δεξιά μου με ανακμένα τα φύλλα, να διορτάζουν τα Χριστούγεννα με τους αγκαπημένους τους. Έχω το παράθυρο του αμαζιού μου ανοιχτό και ακούω τα δέντρα των παιδιών και των μεράλων. Είμαι συγκινημένος και συνειδητοποιώ πως πρέπει να βιαστώ για το δείκνω.

Τότε αρχίζει να χτυπάει το τηλέφωνό μου.

- Γεια σου, Άδελφε! λείπει η δουλάτα μου

- Έλα Μαρία, απαντώ εσύ

- Λοιπόν, πώς ήταν η μέρα σου; με ρωτάει ξέροντας την απάντησή

- κουραστική όπως πάντα, Η μικρή πώς είναι; την ρωτάω προσπαθώντας να αλλάξω το θέμα.

- Καλά είναι και σε περιμένει.

- Ωραία! Οι ρονιές μας έχουν έρθει;

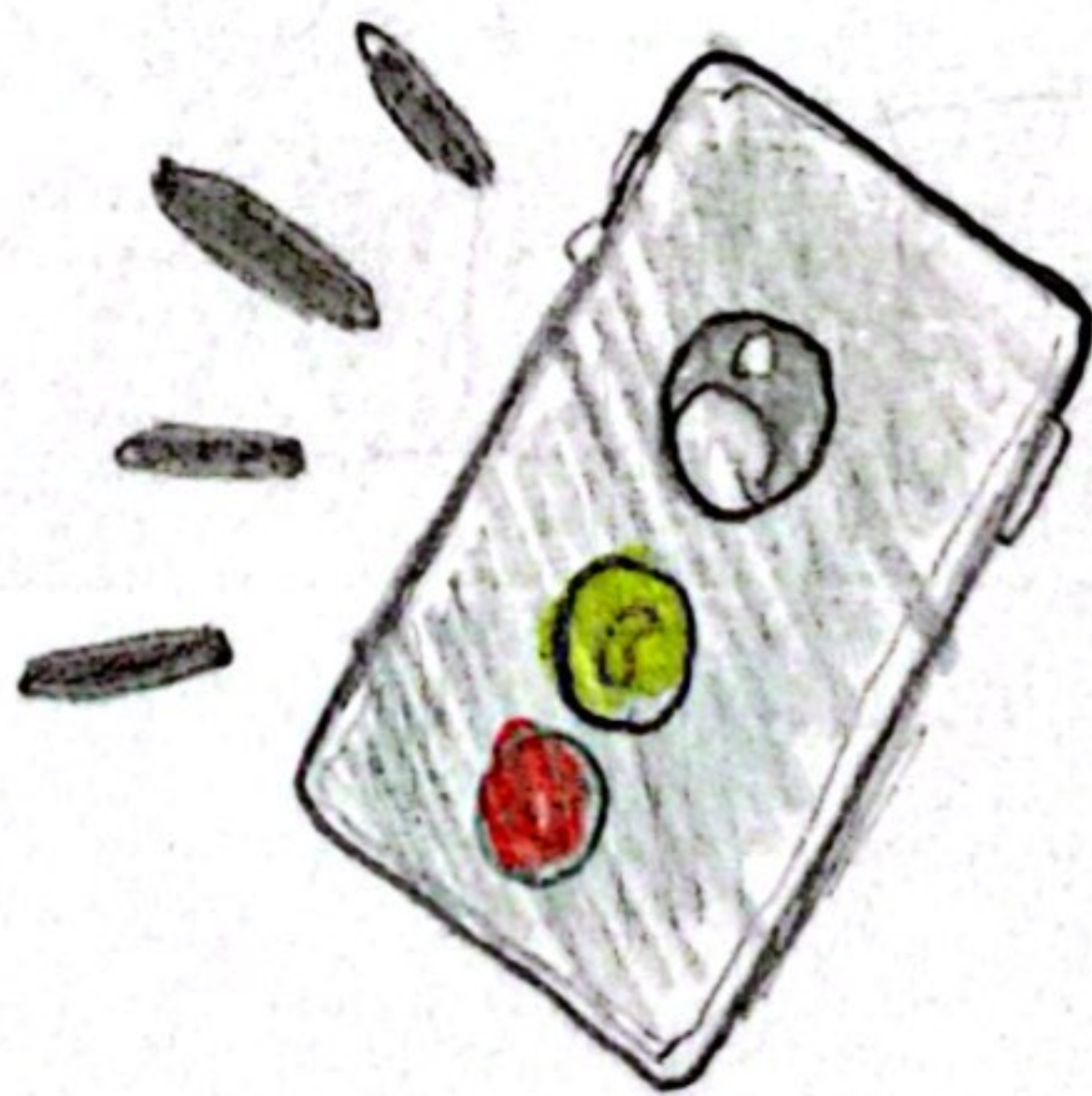
- Ναι όλα είναι έτοιμα

- Εσύ τώρα παίζω στο παιχνιδάκι, θα να πάρω το δωράκι της

- Εντάξει, θα σε δωίμε στο σπίτι.

- Ναι. Φιλάκια, ρεκα σου!

- Γεια ρεκα!

Συνεχίζω να οδηγώ μέχρι να το βρω. Στρίβω αριστερά, μετά δεξιά
και αριστερά πάλι αριστερά. Να το. Το παιχνιδάκι Τζένκινς, παράδεισος
των παιδιών. Το μαγαζί είχε κόκκινο χρώμα με τόνους από πράσινο, κίτρινο
και άσπρο σκορπισμένους σε διάφορα μέρη. Ήταν λαμπρό με χιλιάδες μικρά
φωτάκια και έξω υπήρχαν δύο μεγάλα παράθυρα. Μέσα βλέπω υπέροχα
αυτοκινητάκια, δεινράκια, ζύλινα αλοράκια και άλλα φανταστικά παιχνίδια.
Όμως κάπου εκεί κοντά παρατηρώ ένα μικρό αλοράκι. Ήταν φτωκό με σκληρό
ρούχα και ζούσε σε ένα κουτί. Κρατούσε όμως ένα μικρό σπασμένο κουκλάκι.

Φαινόταν δυσχερέστερο κι' αυτό αποφάσισα να το κοπύψω κατ' εταί, μπαίνα
μύα στο μαρεζί. Υπήρχαν πολλά παιχνίδια αλλά μηχανικά και άλλα ζώνα.
Τόσες τέλει επιλογές, μα τελικά διάλεξα ένα κουκλάκι που έμοιαζε με
μπαλαρίνα.

Το αγοράζω, αλλά προτού γίνω ρωτάω τον υπάλληλο εκεί αν πουρίζει το φτωχό παιδί.

- Είμαι καινούριος εδώ, μα έχω ακούσει ιστορίες. Λένε πως το αβέρο είναι έρθει εδώ να αγοράσει ένα κουκλάκι για την αδερφή του, που ήταν μπαλarina, για τα κριστούμενα. Ζούσε εδώ κοντά και όταν δίδε το σπίτι καιρόταν. Οι προσβίστες έκαναν ότι μπορούσαν για να βοηθήσουν αλλά δεν προέβαν να γίνουν την οικογένειά του. Από τότε ζει εδώ έξω.

- Πο, πο! Το λυπάμαι το μικρό.

- Εεε... συγγνώμη που ρωτάω, μα αυτό το παιχνίδι είναι για αυτόν;

Ήρθε η δύσκολη απόφαση. Να το κρατήσω για την κόρη μου ή να το δώσω στο αδέρφι... Πήρα την απόφασή μου.

- Ναι... για αυτόν είναι, του απαντάω ηρώς να ξέρω αν ήταν το σωστό. Ο υπάλληλος με κοιτάει με ένα χαμόγελο και πηδώνει να εξυπηρετήσει έναν άλλο πελάτη.

Βγαίνει από το κατάστημα και πλησιάζω το μικρό αγοράκι. Αλλά
αφά του το δίνω με τον πατάκι.

- Έχει όμοιο χαρτί,

... καμία απάντηση

Του το δίνω μαζί με λίγα χαρτιά που είχα μαζί μου.

- Σας.... σας ευχαριστώ πολύ κύριε.

- Κανένα πρόβλημα. Είχα και να έβρε κακά λριστούμενα!

Το παιδί κουνάει το κεφάλι του καταφατικά λέγοντας:

- Επίσης...

Γυρνάω πίσω στο αράζι μου και ξεκινά να πληρώνω σπείι γρήγορα γρήγορα.
Μετά από λίγη ώρα φεύγω σπείι και σπείω την πόρτα. Τότε η κόρη μου
η Ελευθερία τρέχει και με αγκαλιάζει:

- Μπαμπά, ήρθες!

- Ναι αγάπη μου, ήρθα!

Μπαίνω μέσα και τότε αρχίζει το δεινό. Συζητάμε και θελάμε. Ωσπου
ήττον η ώρα των δώρων.

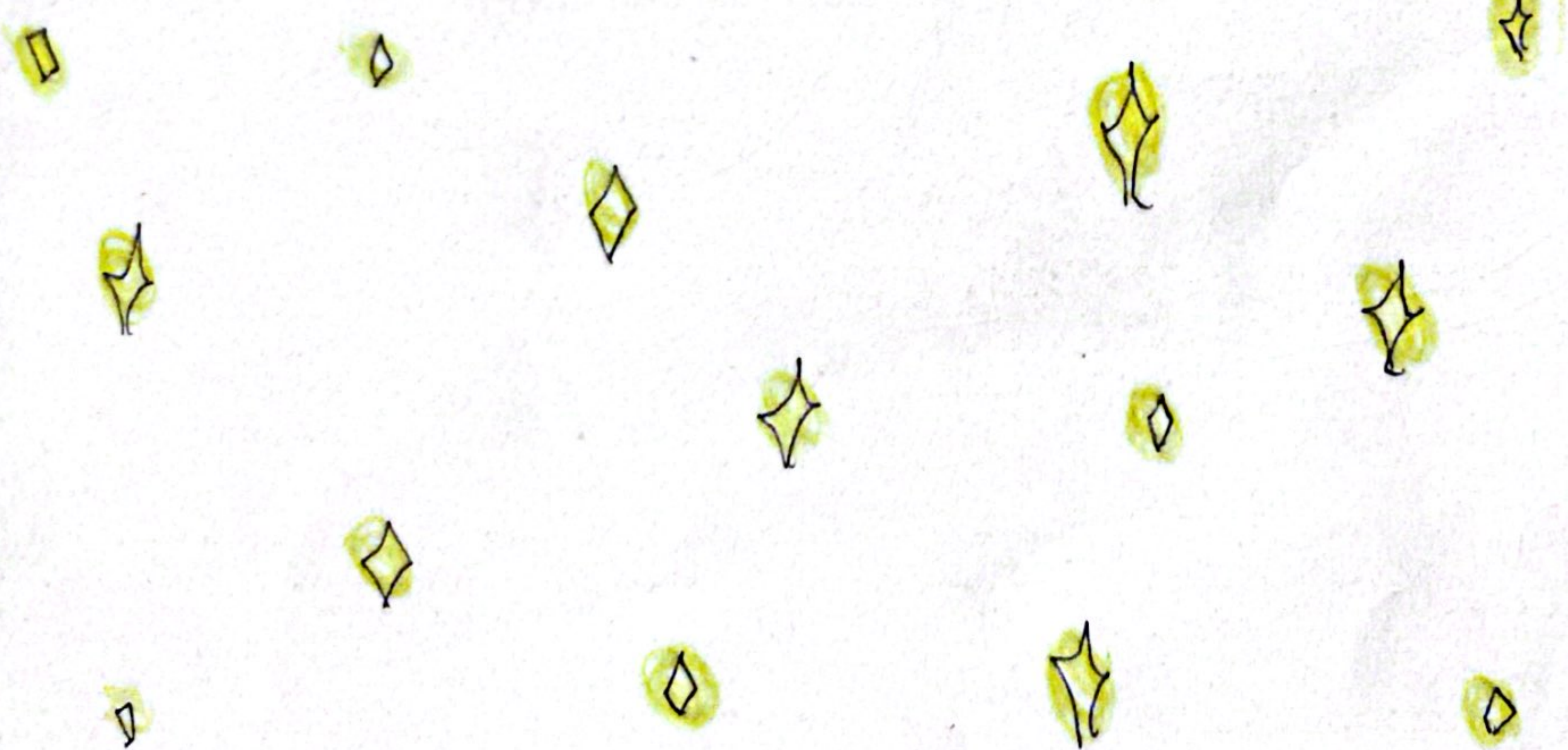
Η γυναίκα μου μου πήρε παπούτσια, που μοιάζουν με του Ρούντολφ.

- Μπαμπά! Το δικό μου που είναι; με ρωτάει λυπημένη.

- Συγγνώμη αγάπη, αλλά αποφάσισα να το δώσω σε ένα φτωχό παιδί που
το χρειαζόταν.

- ... Γ' αυτό με αγαπάω!!

Ήταν τα καλύτερα χριστουγεννα που είχα κάνει, εκείνη πέρασα καλά με την
οικογένειά μου και έκανα μια καλή πράξη.

ο ήμερος μας ο Αργύριος είναι μαγικός

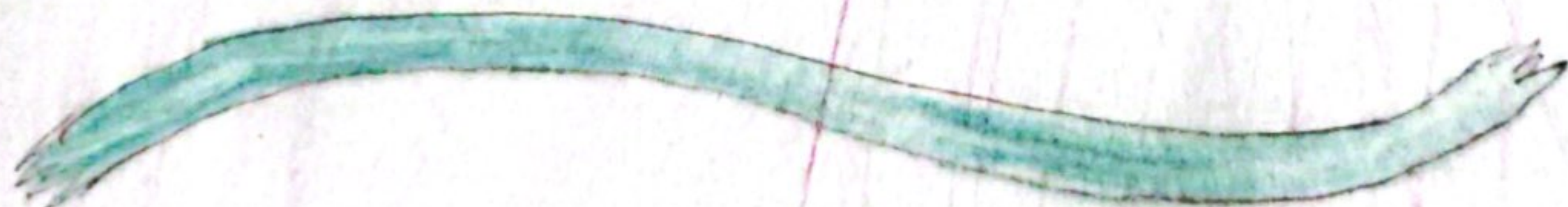
αυτοί που αφοσιώθηκαν στην εφεύρεση

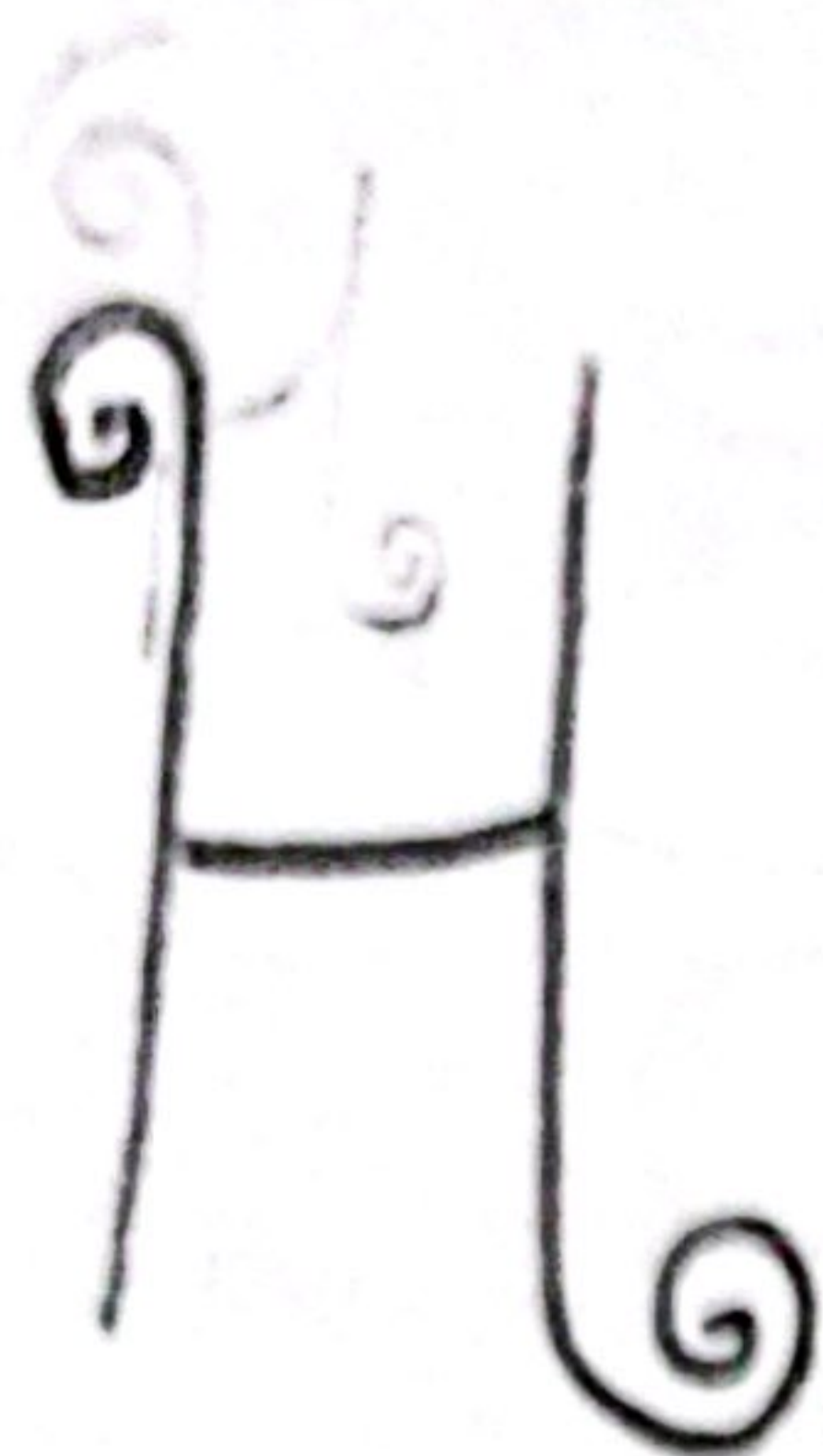
την τεχνολογία μας να λειτουργεί πάντα,

αλλά όταν φτάσει στο κορυφαίο του σημείο

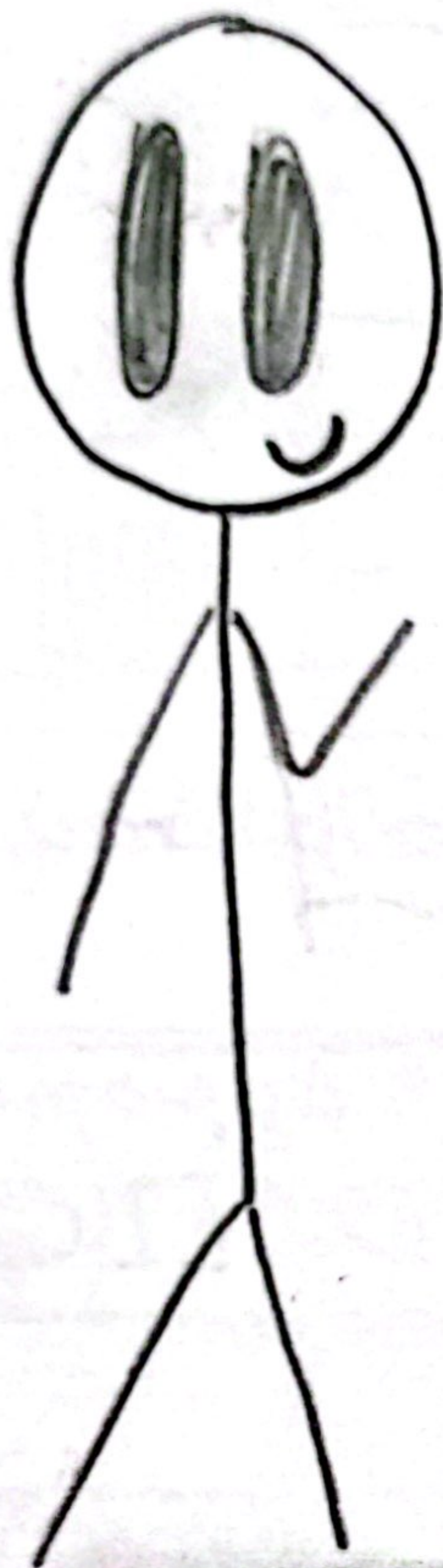
βλέπουμε ένα μικρό κομμάτι που είναι γεμάτο

όσο πιο πολύ δίνει ή όσο πιο προσέχει;

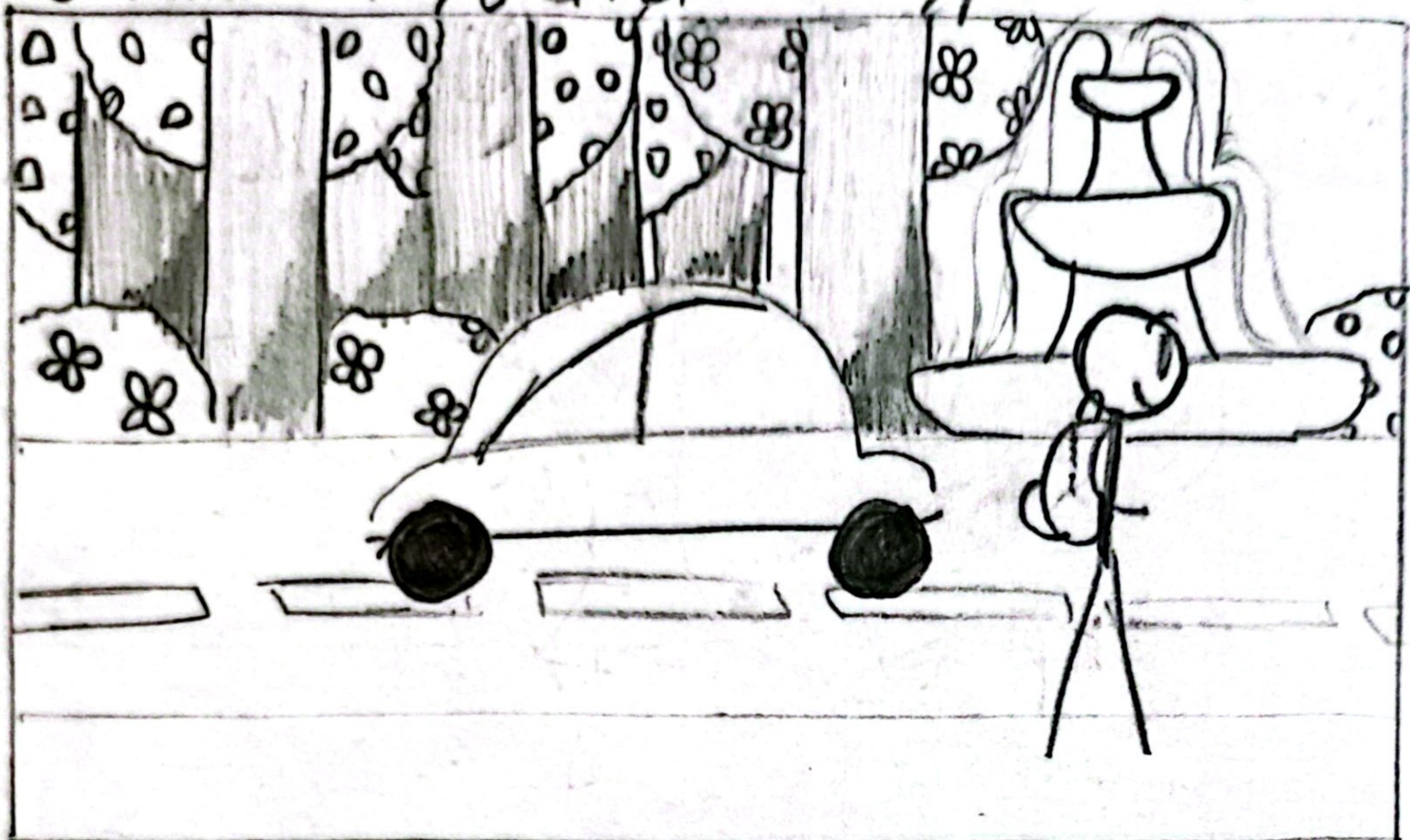

Ιστορία του Μπίλι...

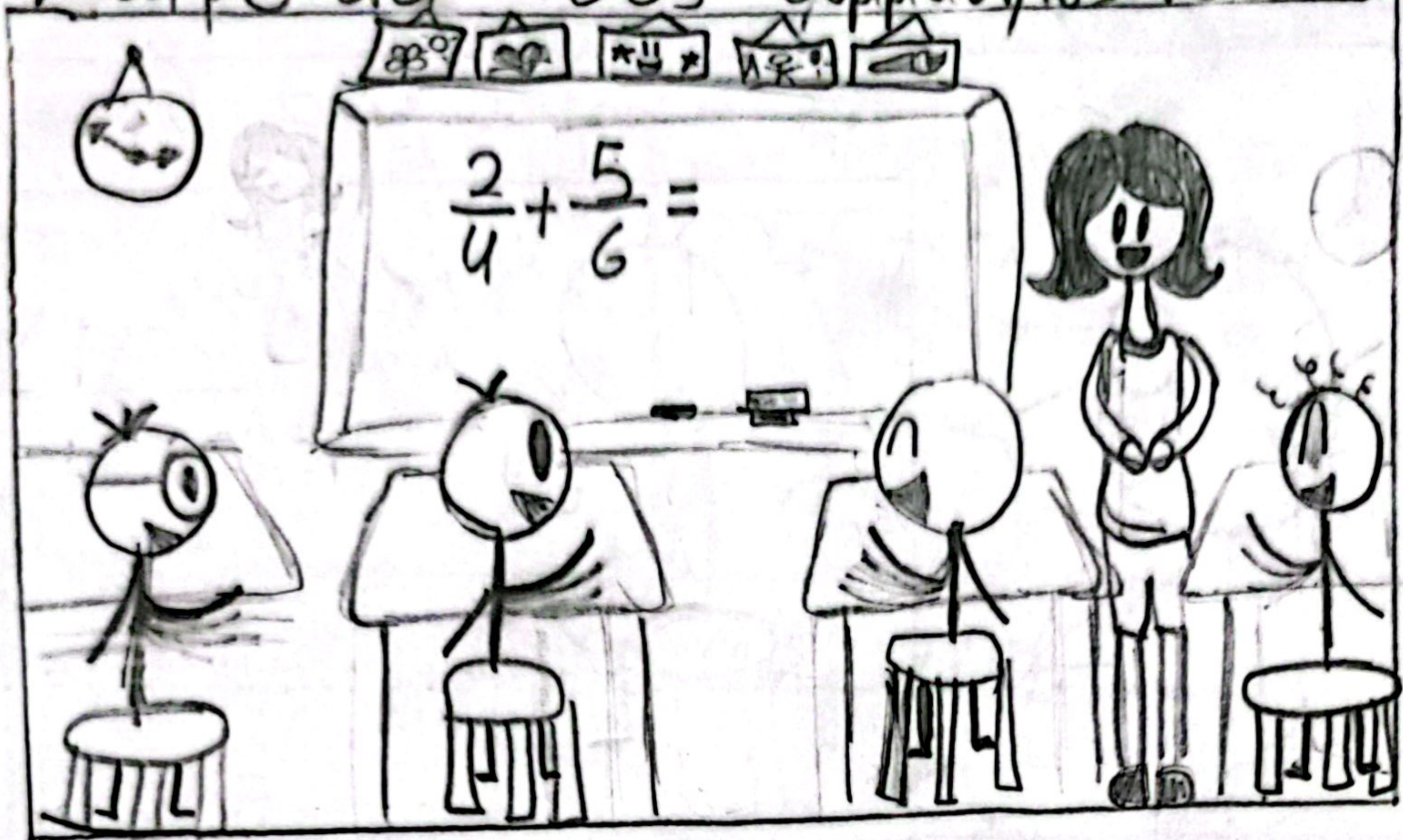
Ο Μπίλι πηδαινει στο Δημοτικό.

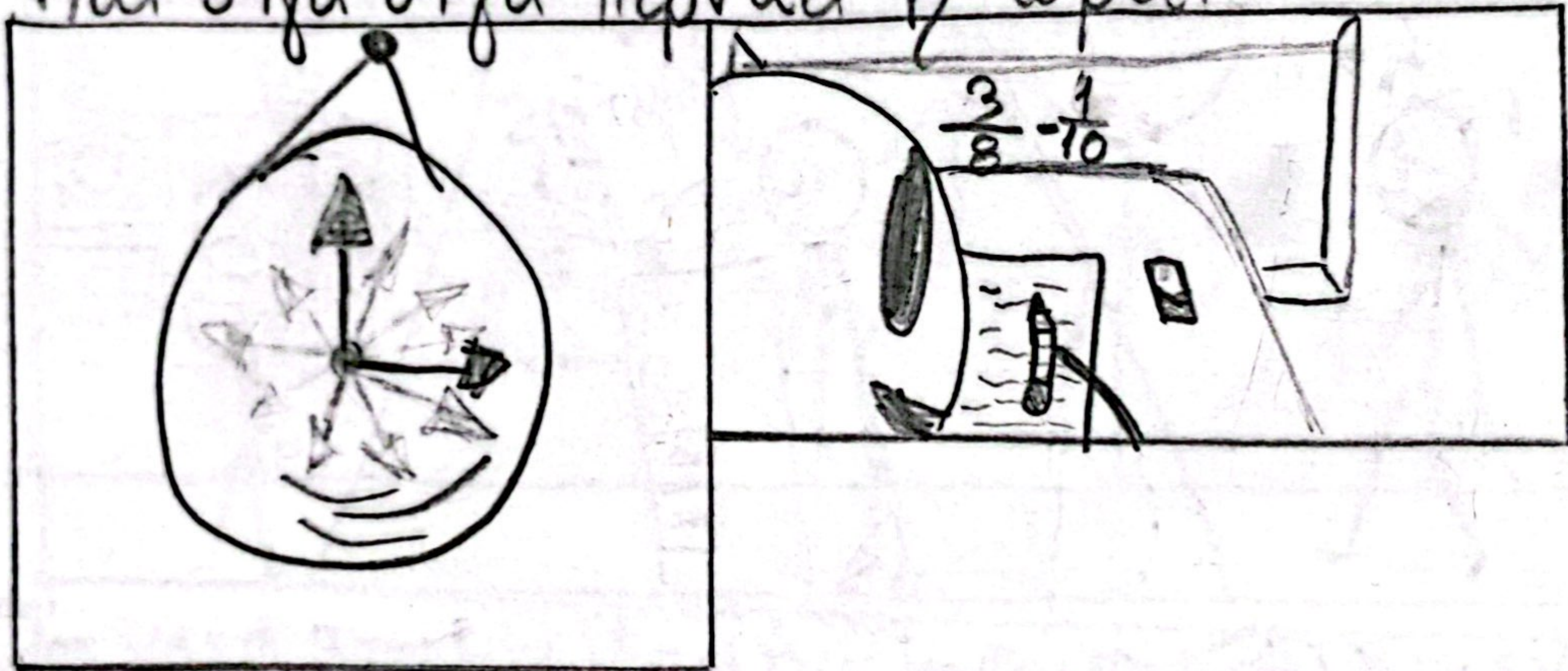
Είναι η Τελευταία του χρονιά
εκεί.

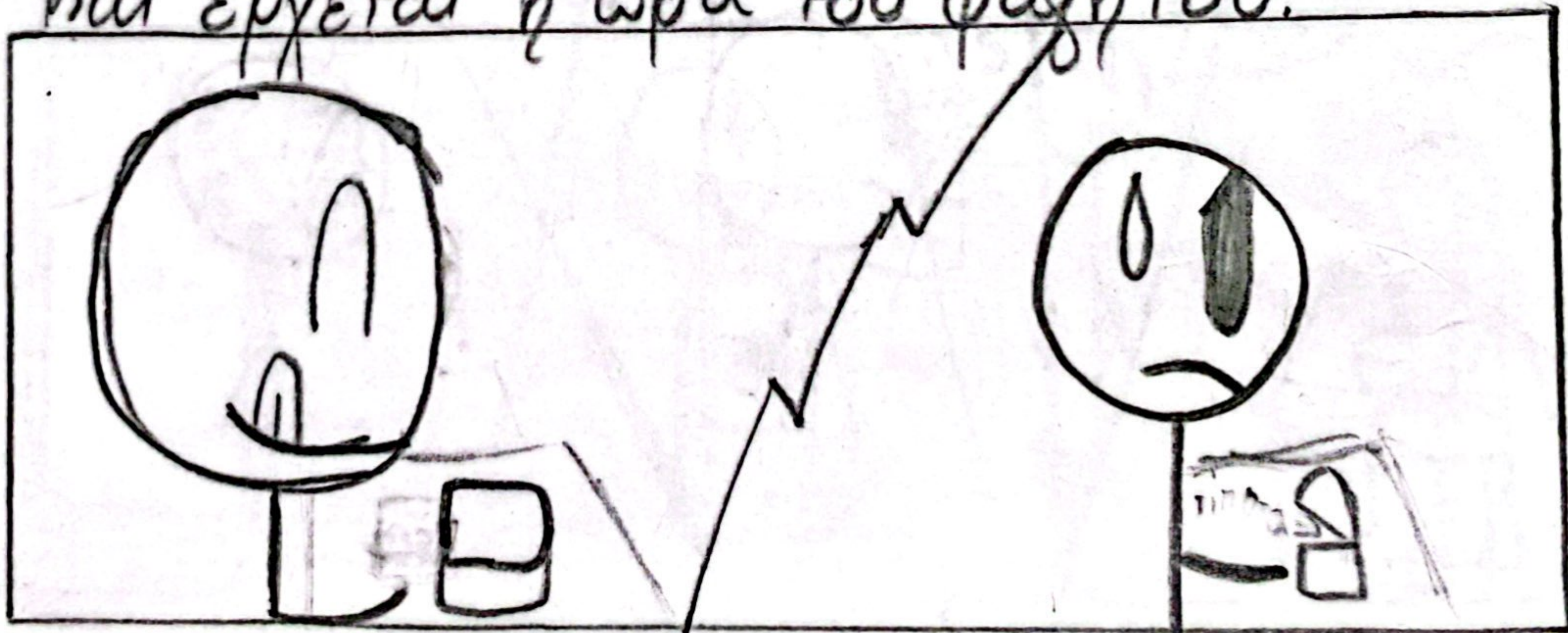
Χαιρετάει τους συμμαθητές του...

Και σιγά σιγά περνάει η ώρα.

Και έρχεται η ώρα του φαγητού.

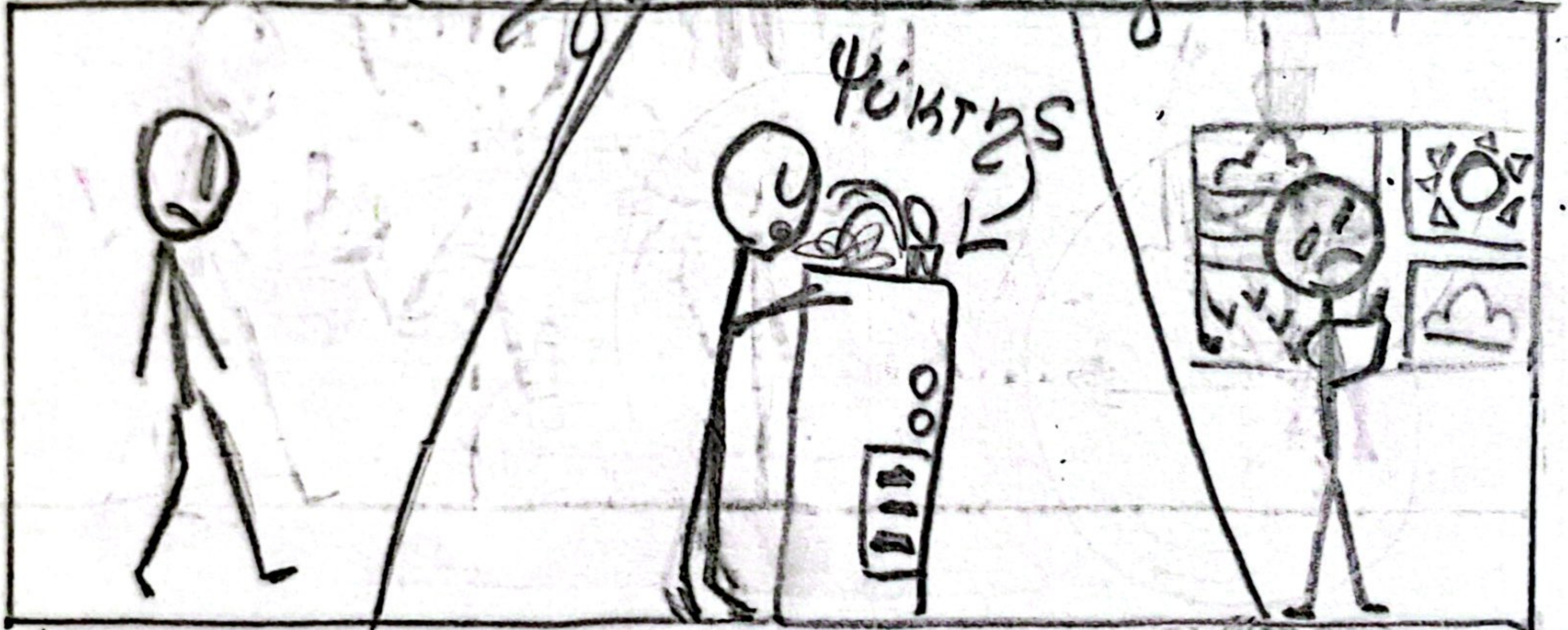

Μα το τάπερ του ήταν άδειο...

Για αήνομα μία φορά

Έτσι λοιπόν πήγε να πει λιγο νερό

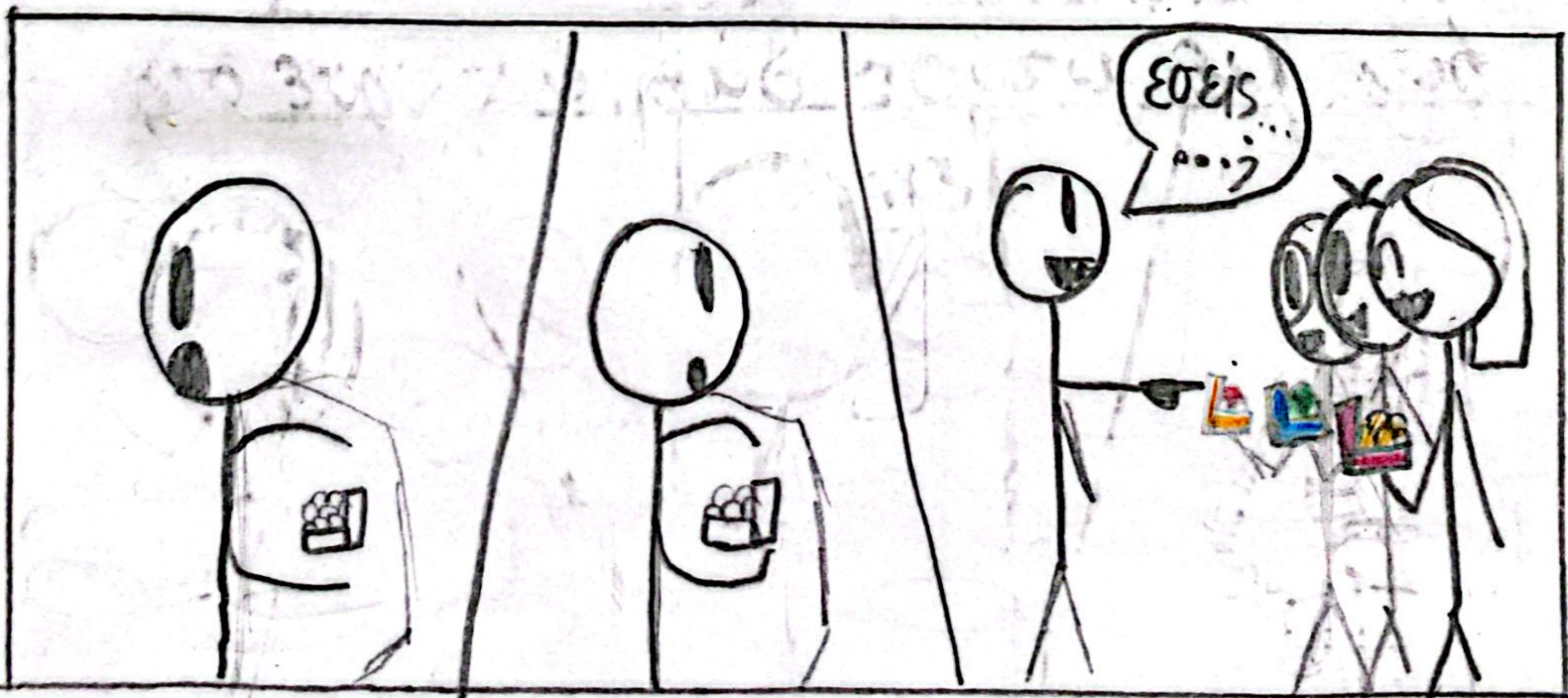
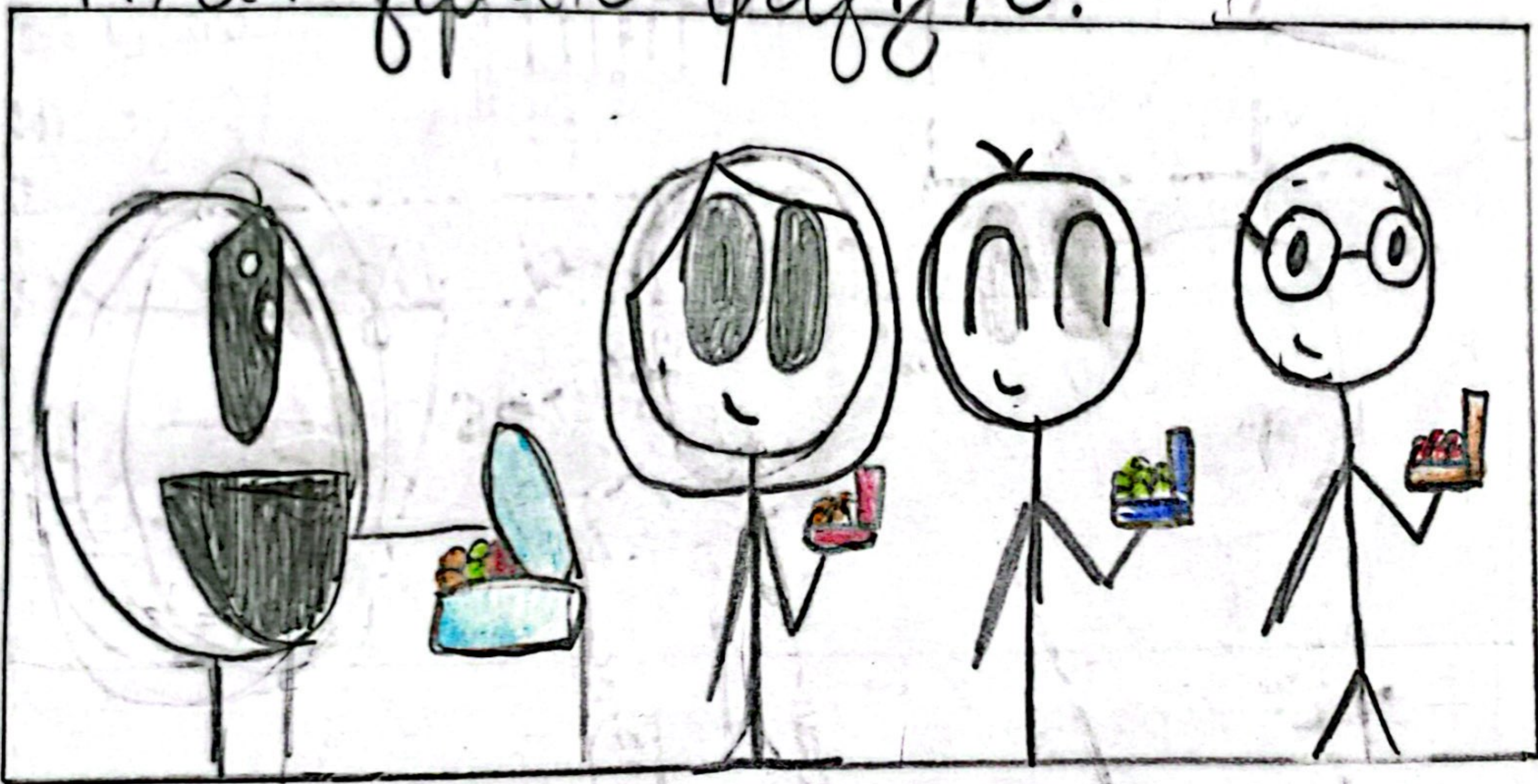
και με μαίρο δάκρυ χύρησε στην τσάν

Μόλις όμως πήγε να βάλει το τσάι στην τσάντα...

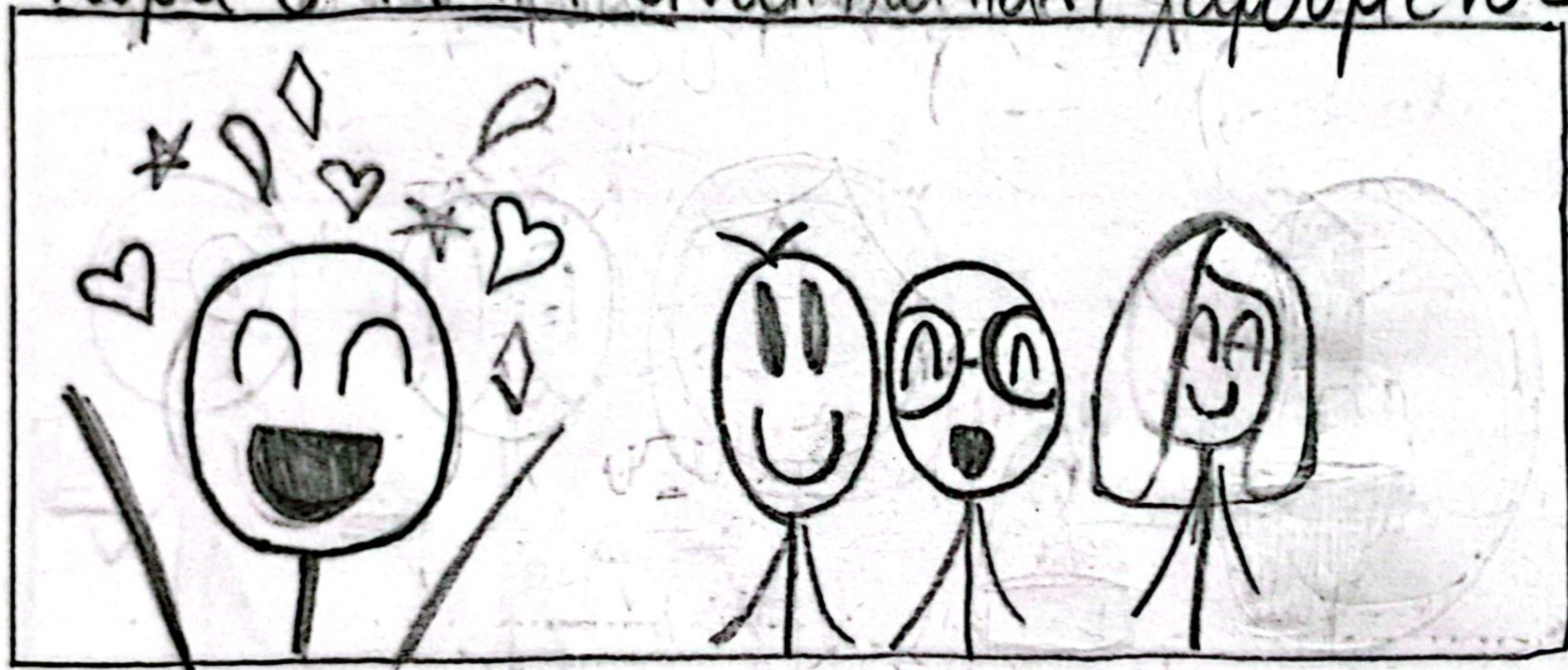
Ήταν γεμάτο γαλλικό.

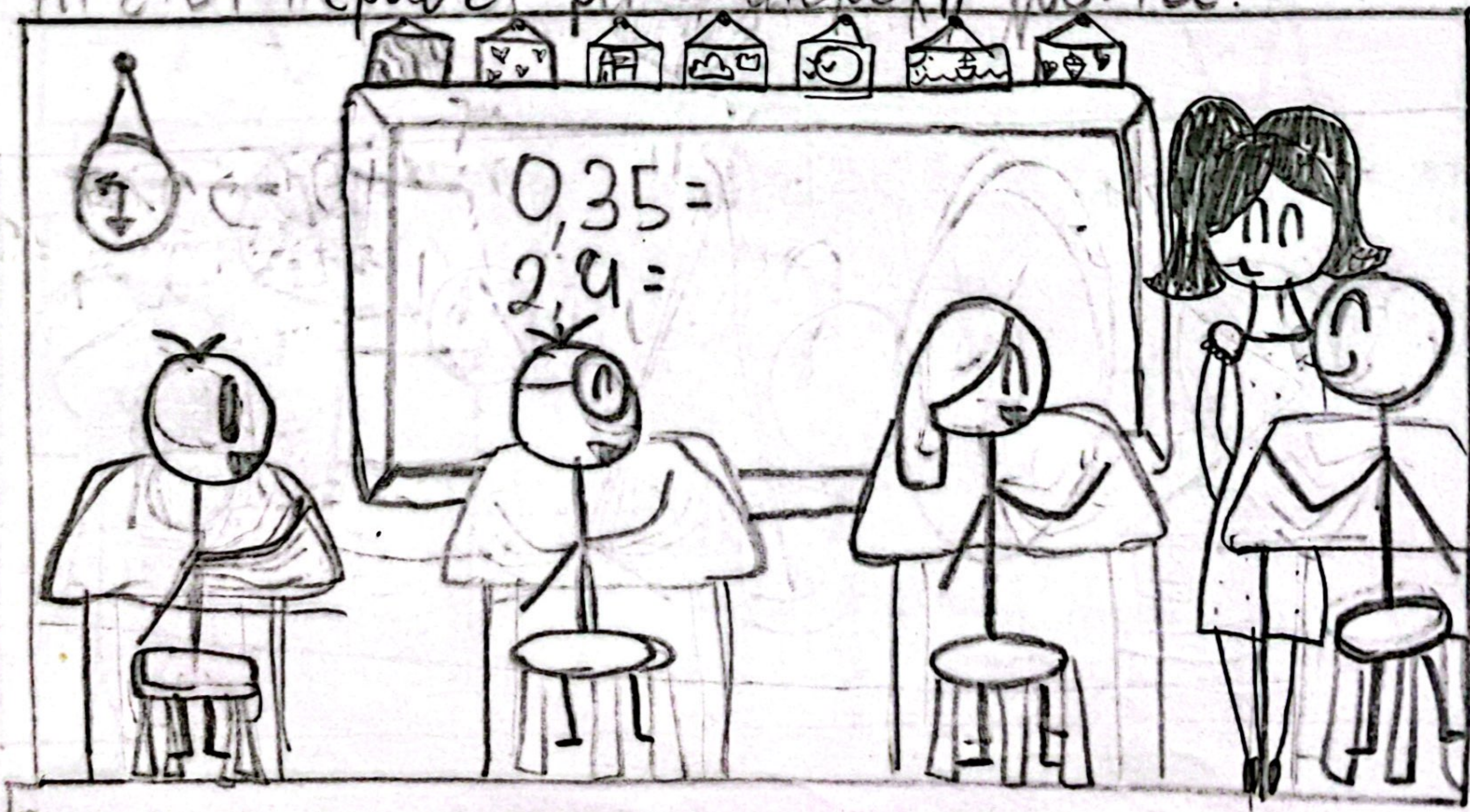
Τότε έτρεξε και αγκάλιασε τους συμμαθητές του

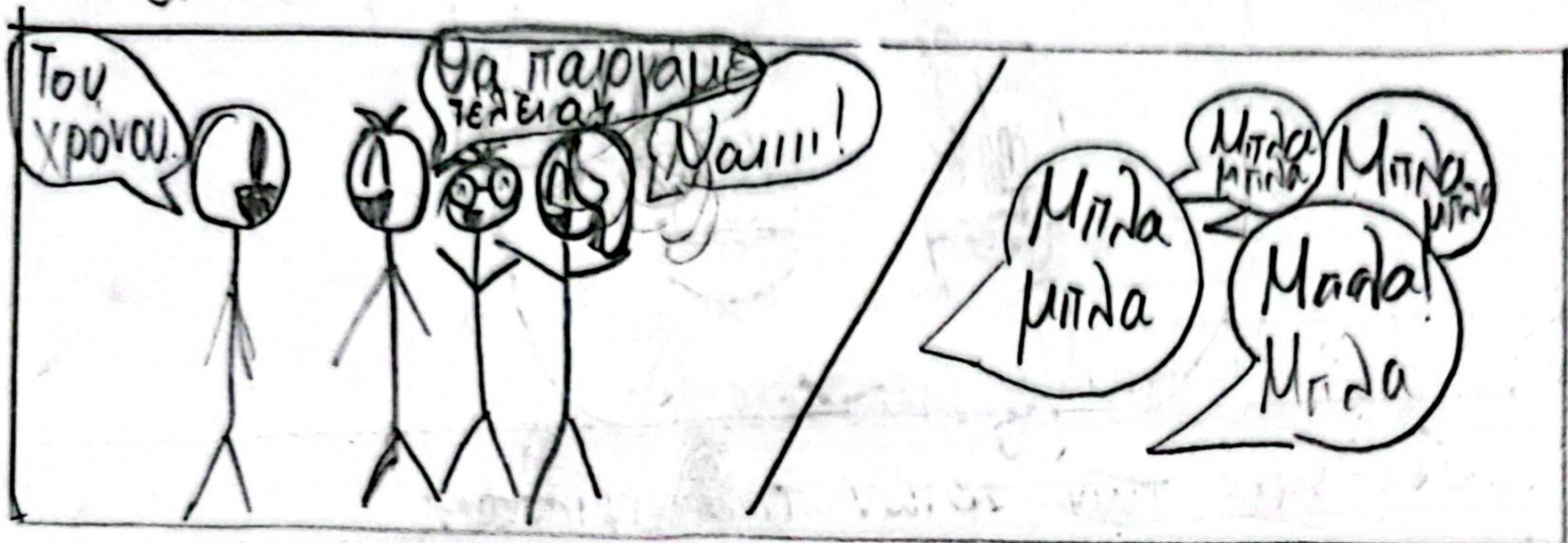
Τώρα ο Μπίλι είναι και πάλι χαρούμενος!

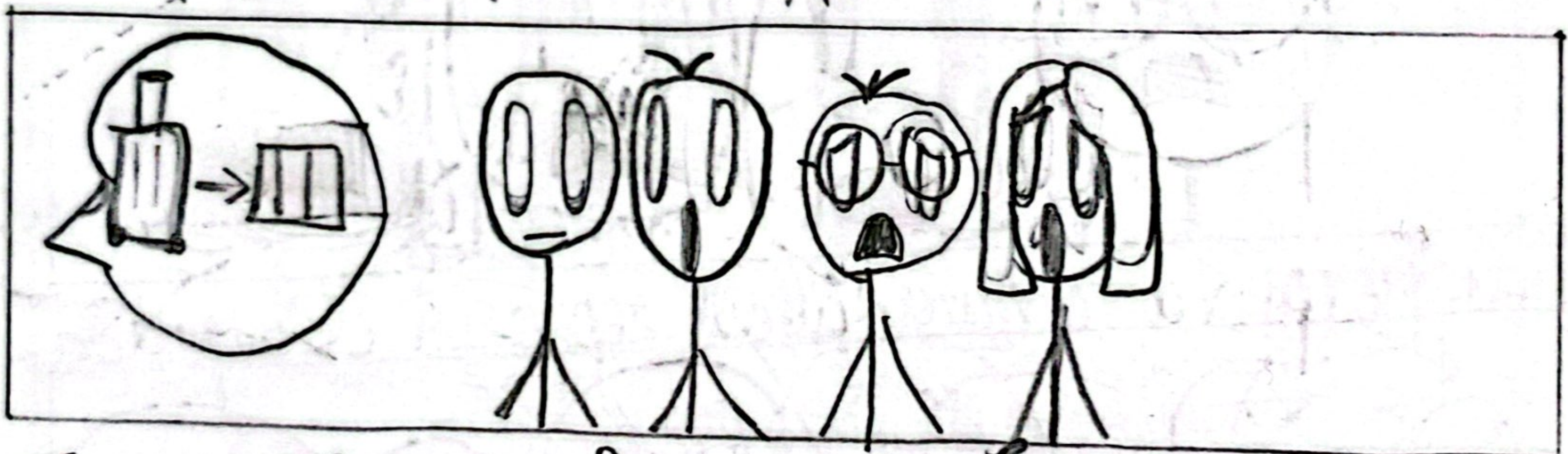
Κι έτσι περάσε μια υπέροχη χρονιά.

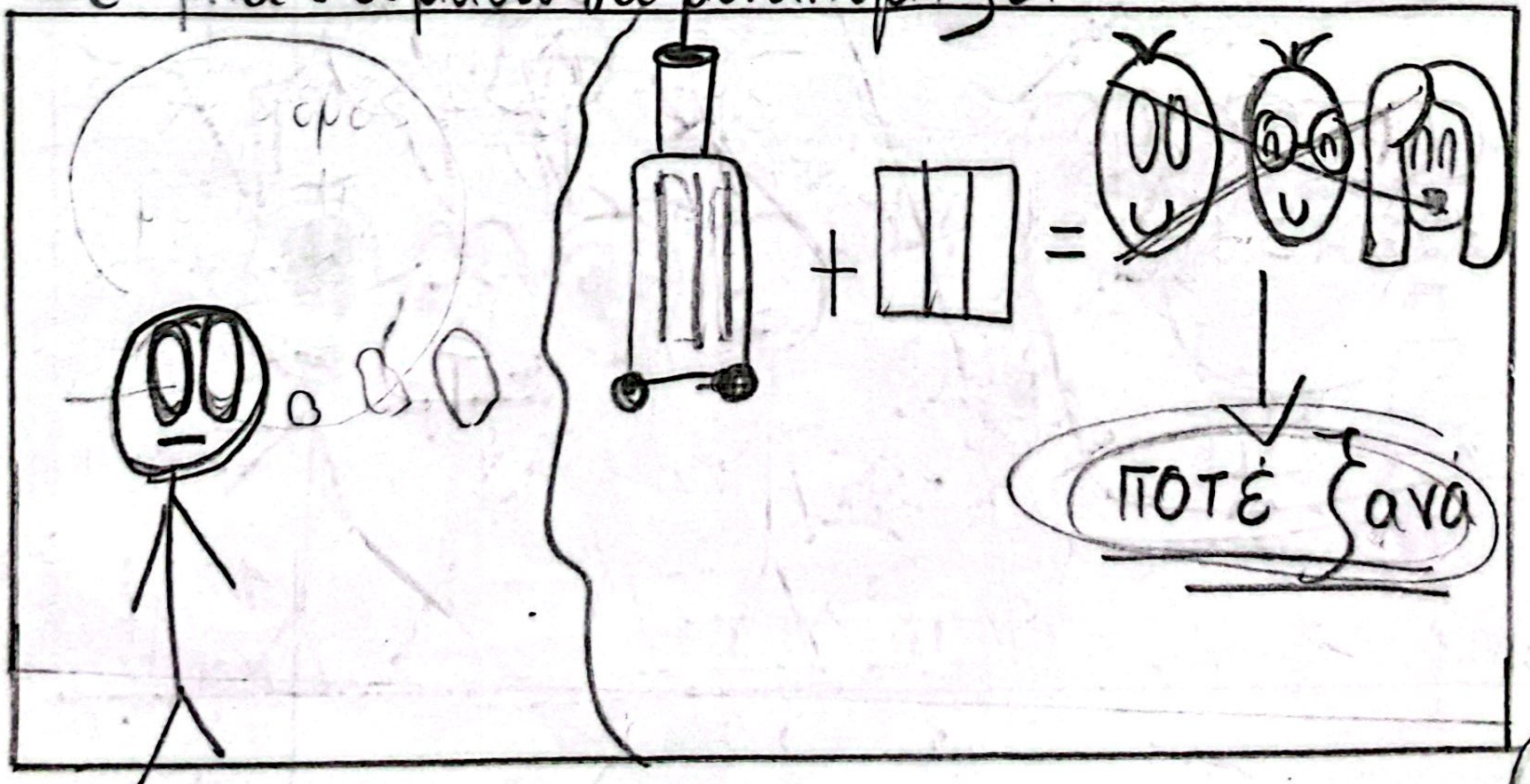
Δεν είχε το άγχος ότι θα χωριστεί με τους φίλους του στο γυμνάσιο, αφού θα πήγαιναν στο ίδιο.

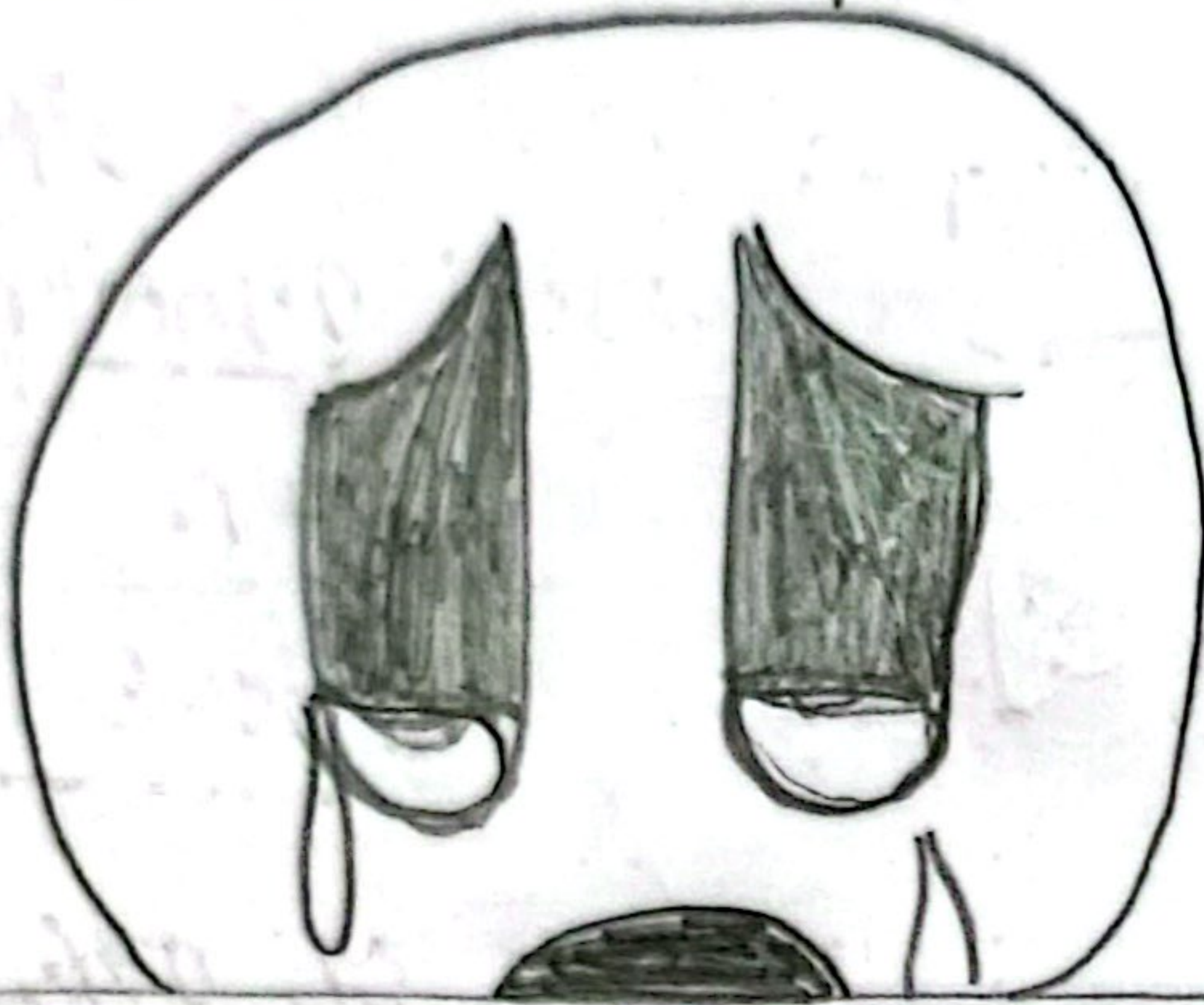
Μα κάτι σοκαριστικό τους "πάχυνσε". Ο Μπίλι θα με-
τακόμιζε σε μια άλλη χώρα, μακριά, πολύ μακριά!

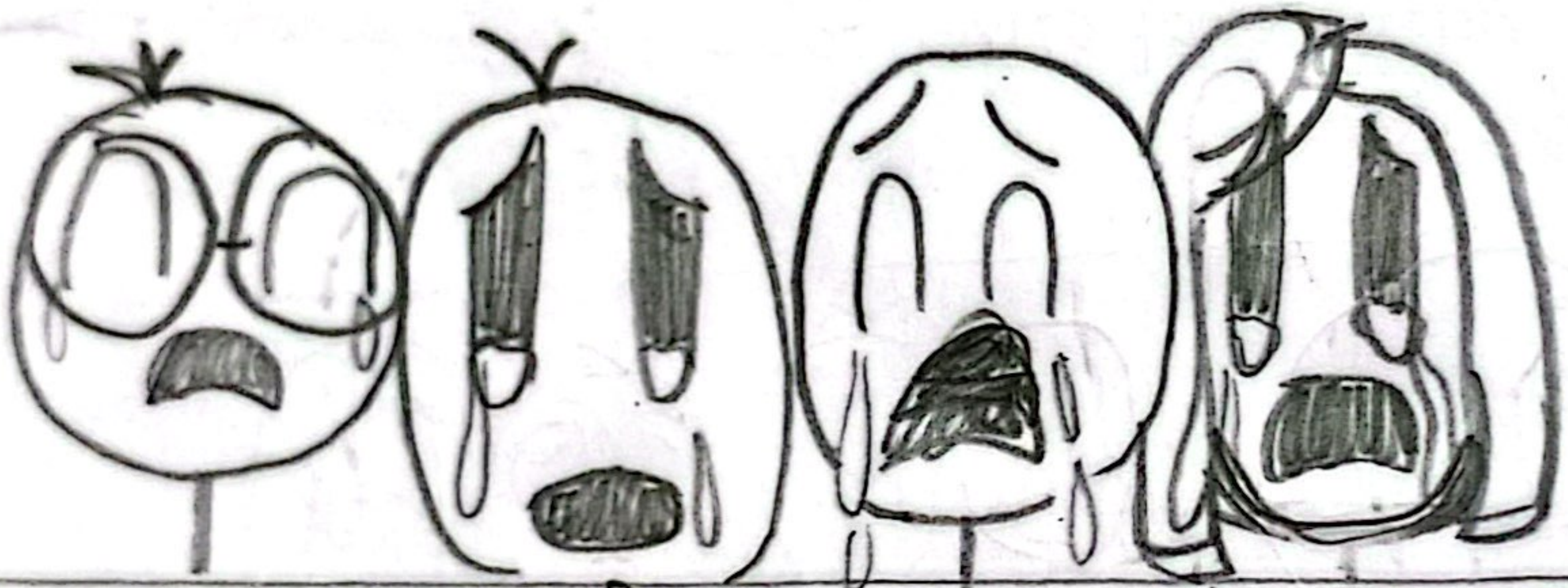
Σε μια εβδομάδα θα μετακόμιζε.

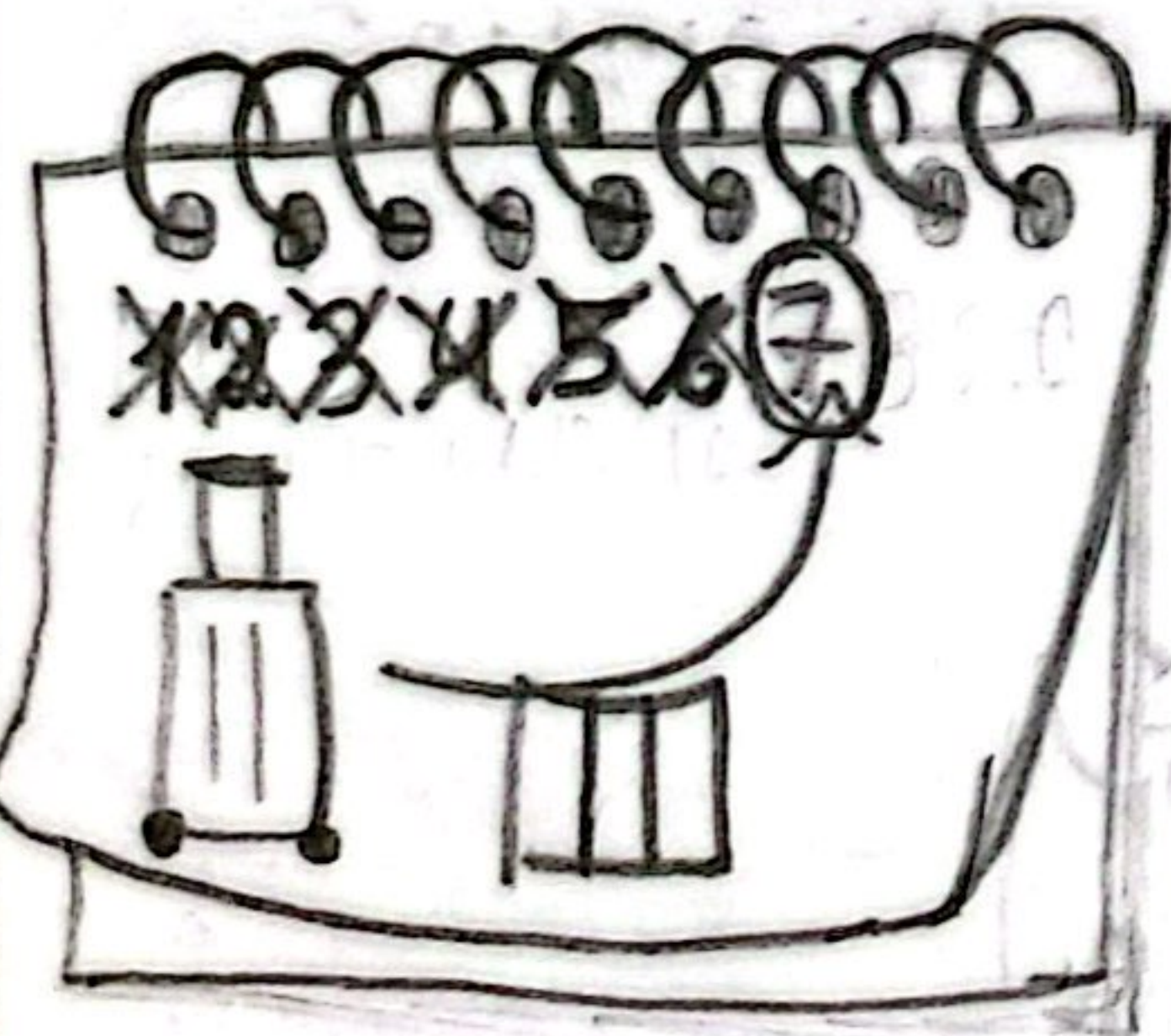
Τα μάτια του Μπίλι πλυμήρρισαν από δάκρυα.

Μαζί και των τριών φίλων του

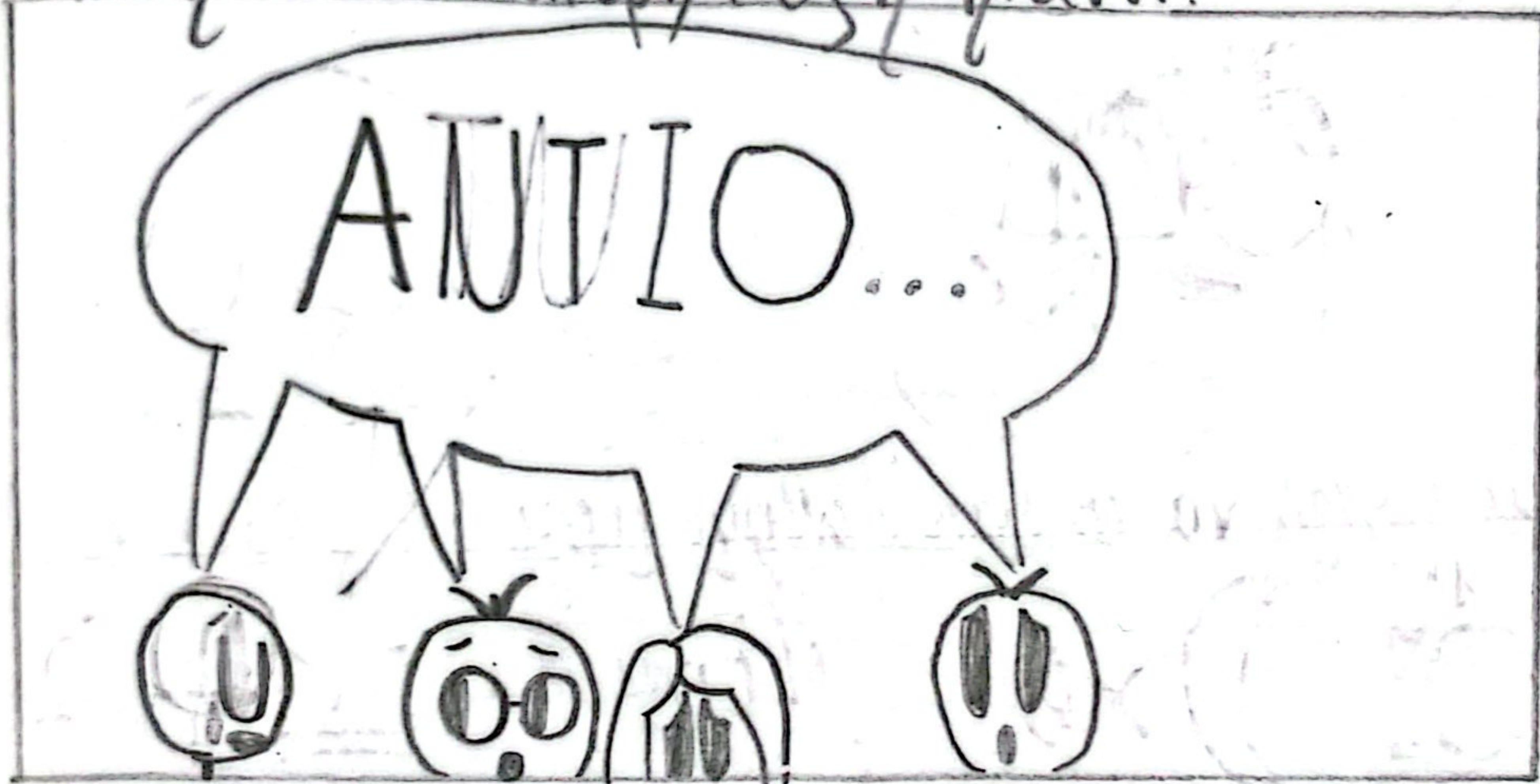

και μέχρι να το καταλάβουν πέρασε 1 εβδομάδα.

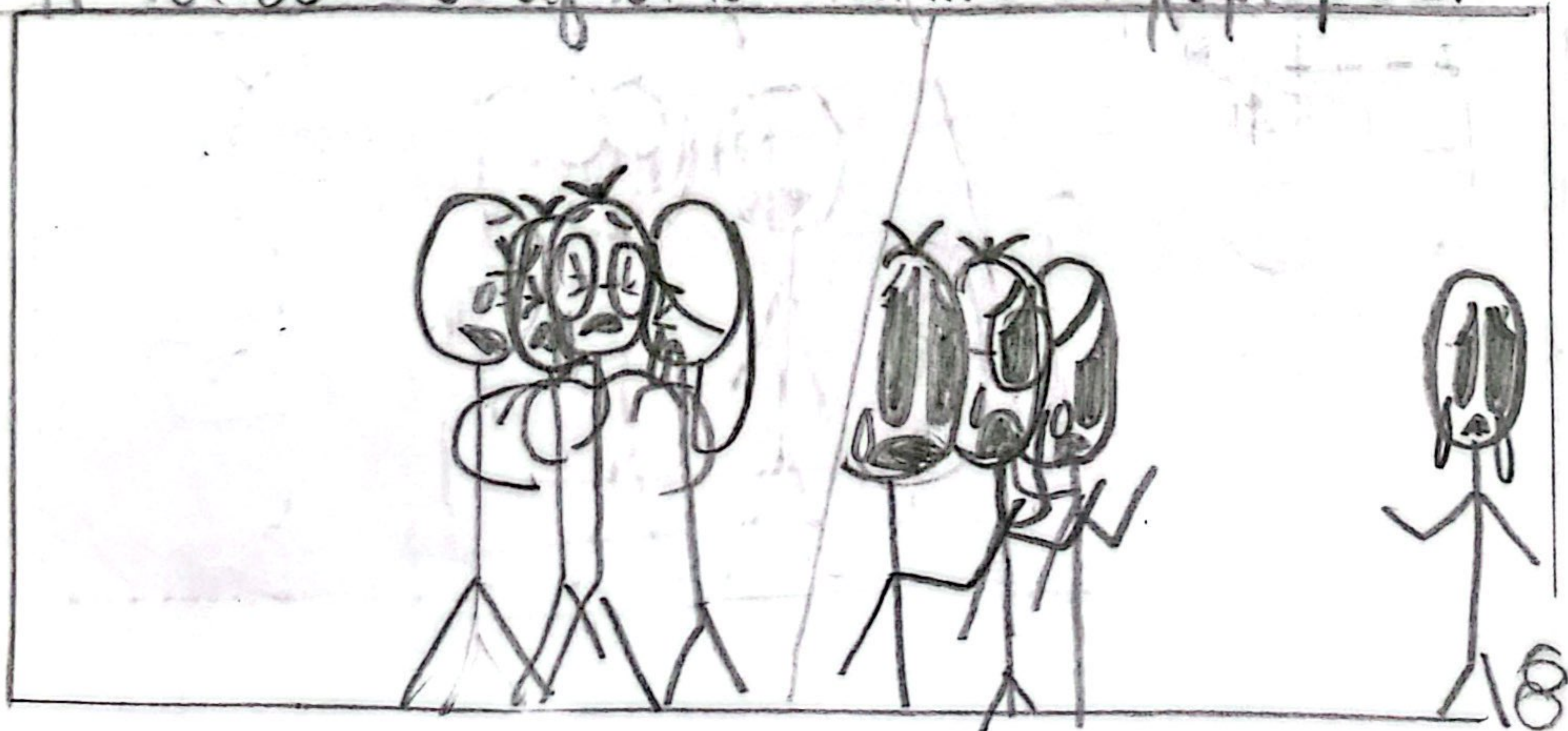

Ήταν ο τελευταίος διάλογός τους μαζί.
Να μας υπάσχεσαι πάντα! Να ζήσεις μια
Φίλοι για πάντα! όμορφη ζωή
έκεί!
Μην μας ξεχάσεις! Να προσέχεις
Πάντα να σε σκεπτόμαστε!

Μα η δυσκολότερη δέξη ήταν...

Η τελευταία αγκαλιά και... ο αποχωρισμός.

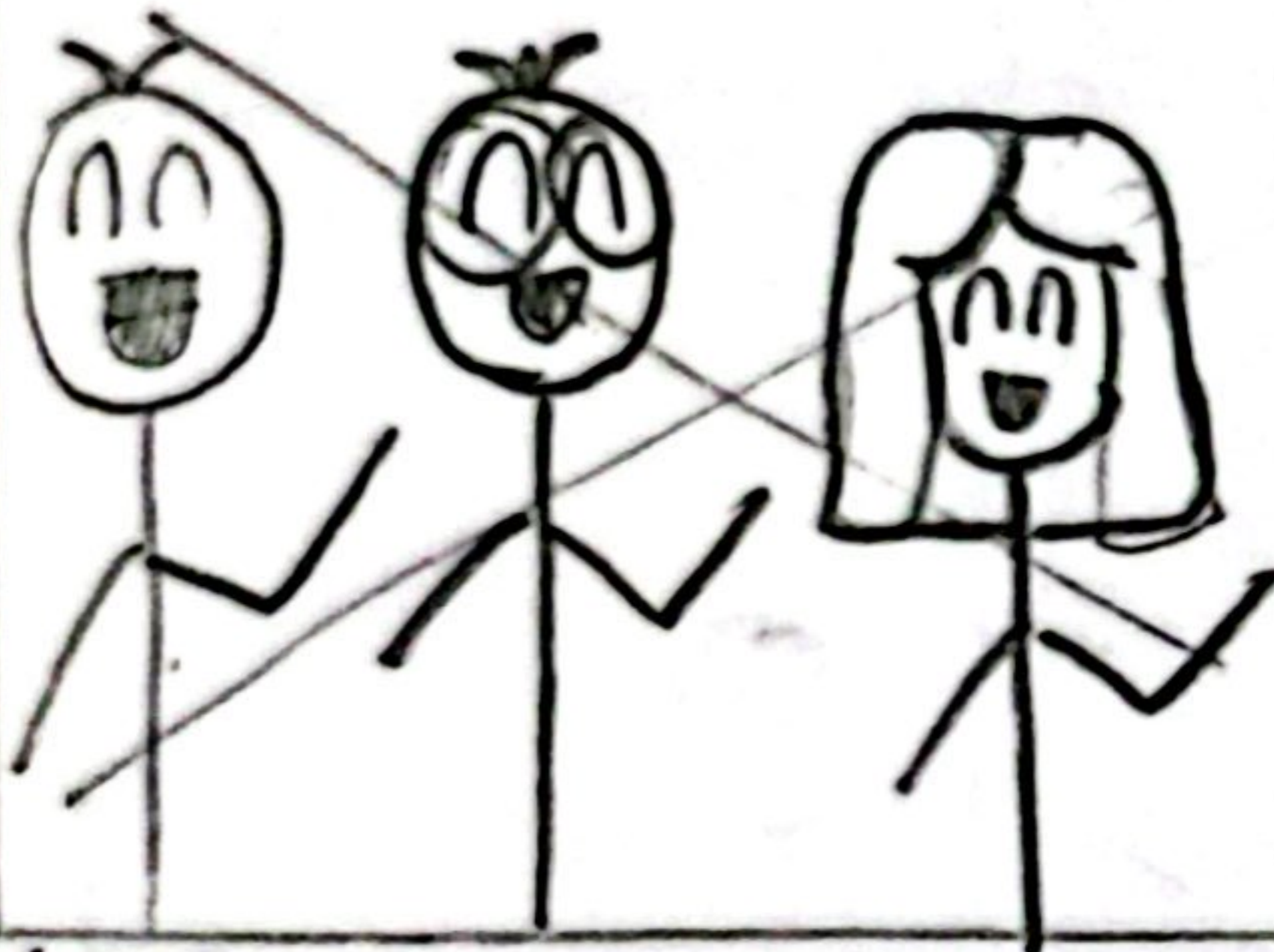
ήι έτσι η ζωή του άλλαξε για πάντα.

Τι θα γίνει
τώρα;

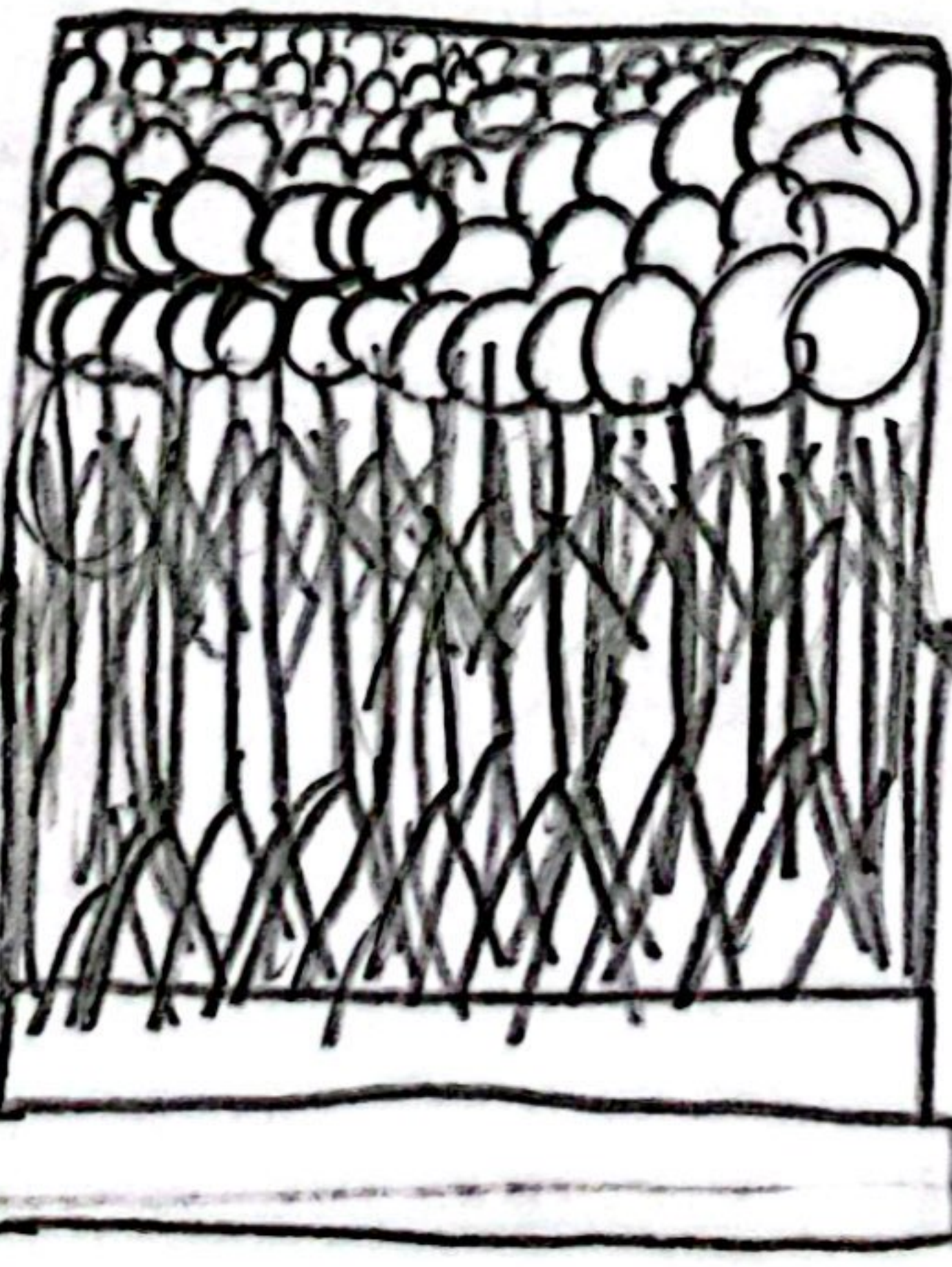
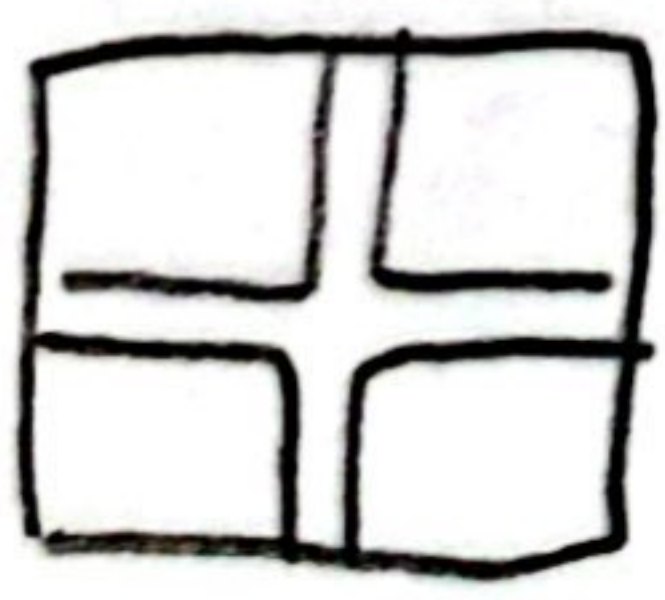
Πώς θα
είναι εκεί

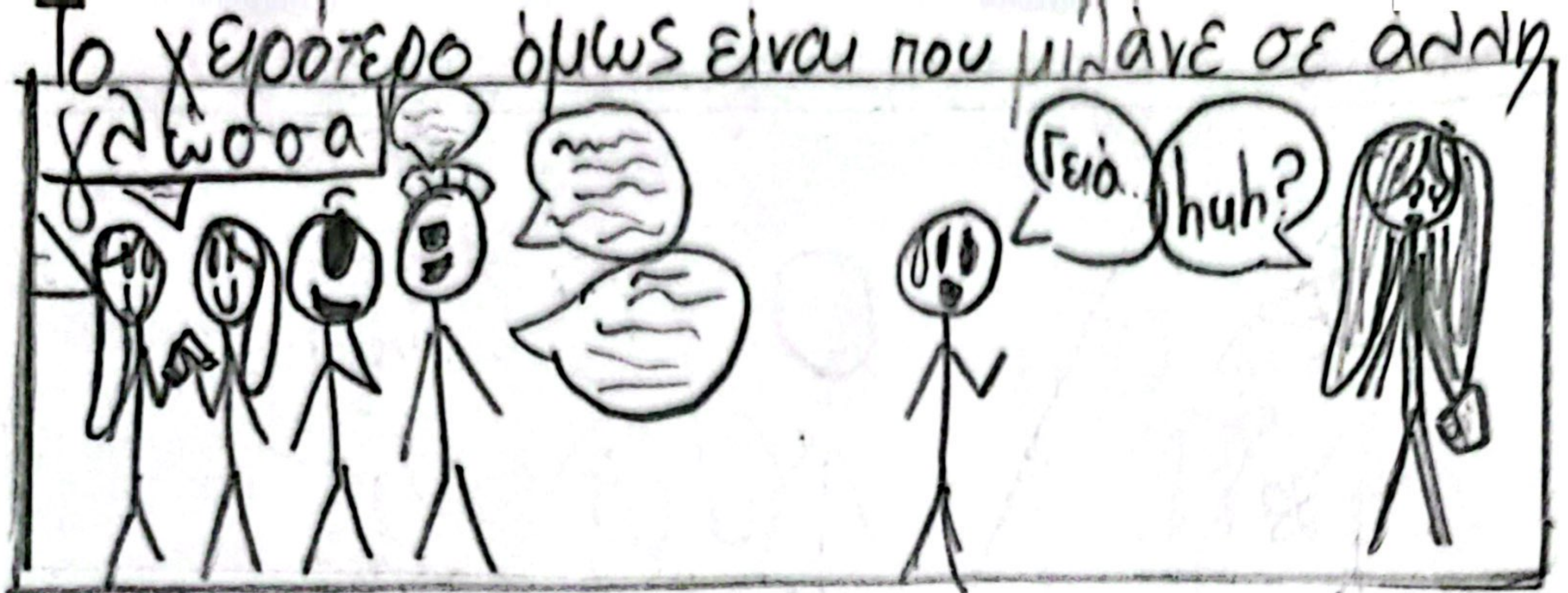
Όπου η καινούρια χρονιά άρχισε.

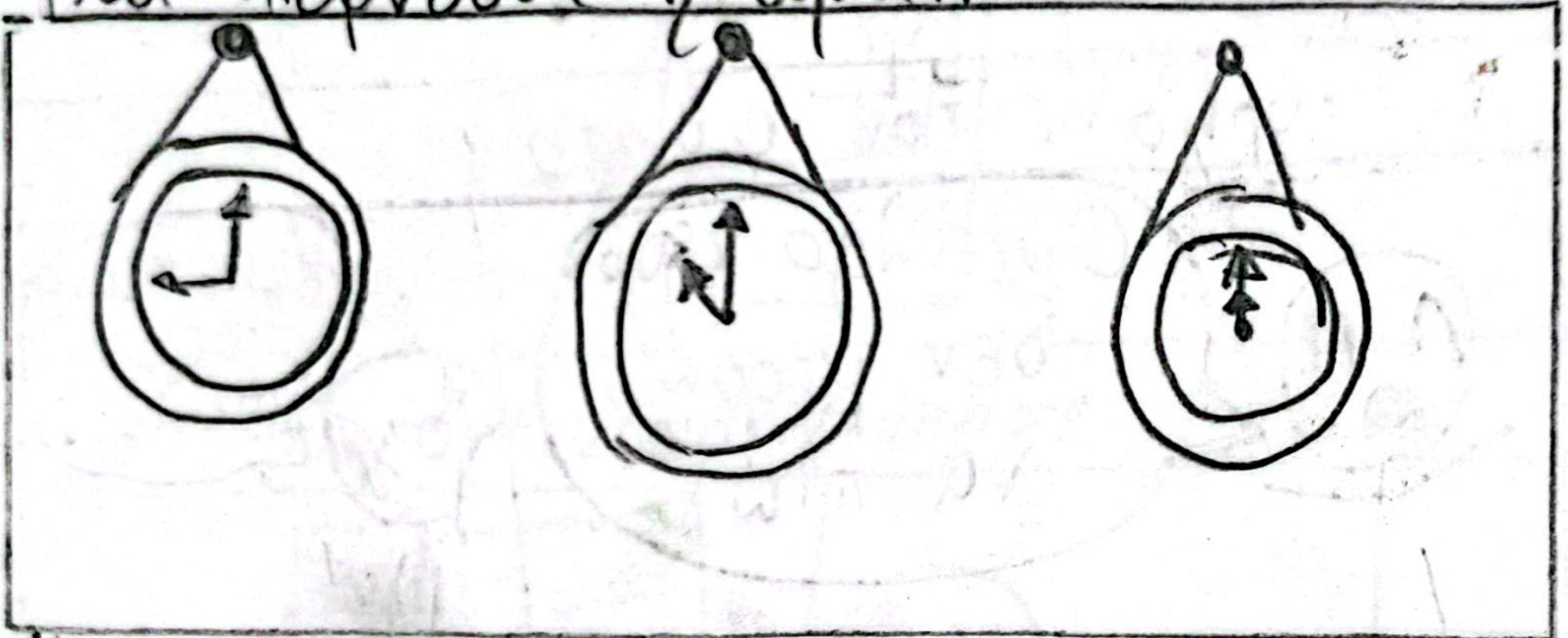
Όλα εκεί ήταν πολύ διαφορετικά και δεν ή-
ξερε κανέναν.

SCHOOL
10

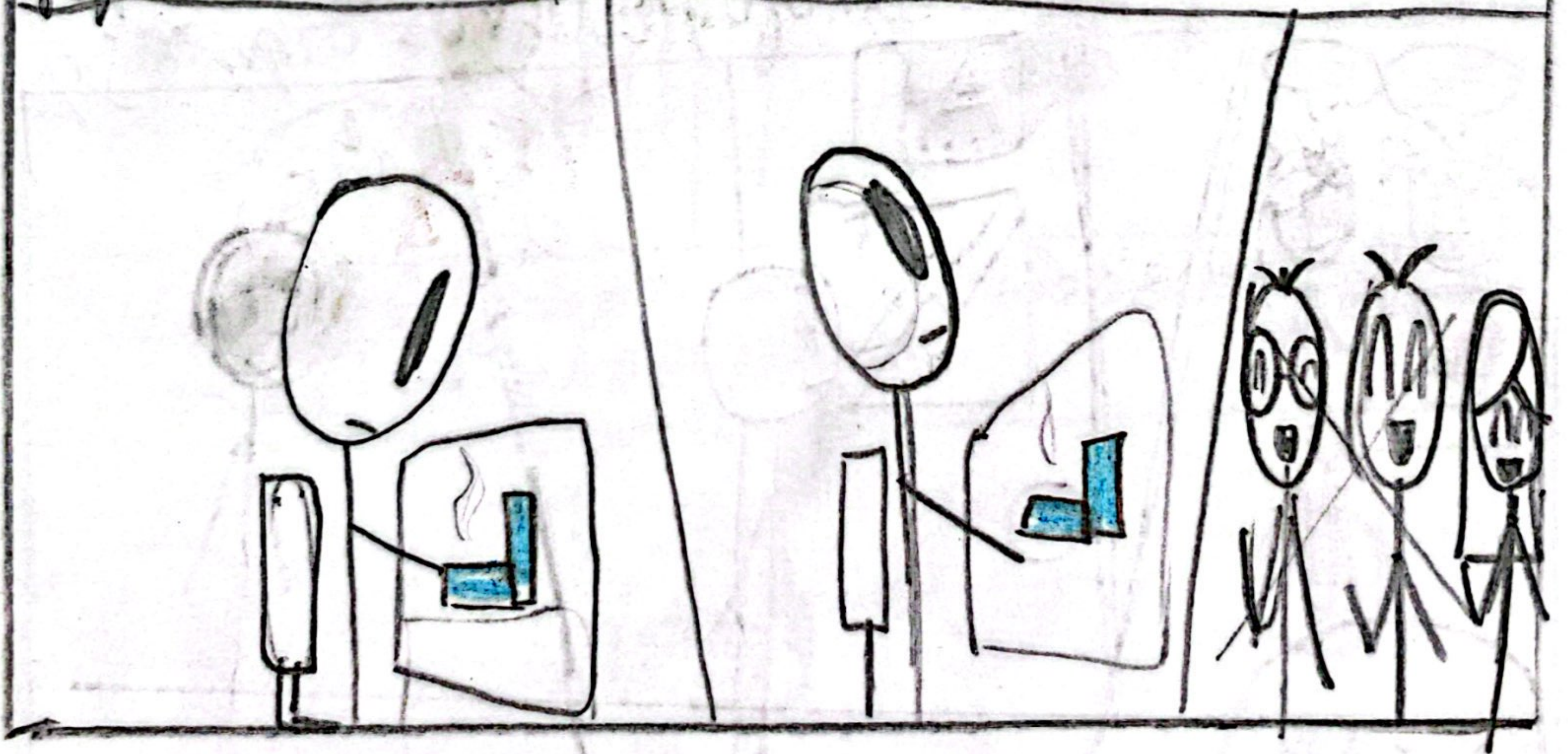

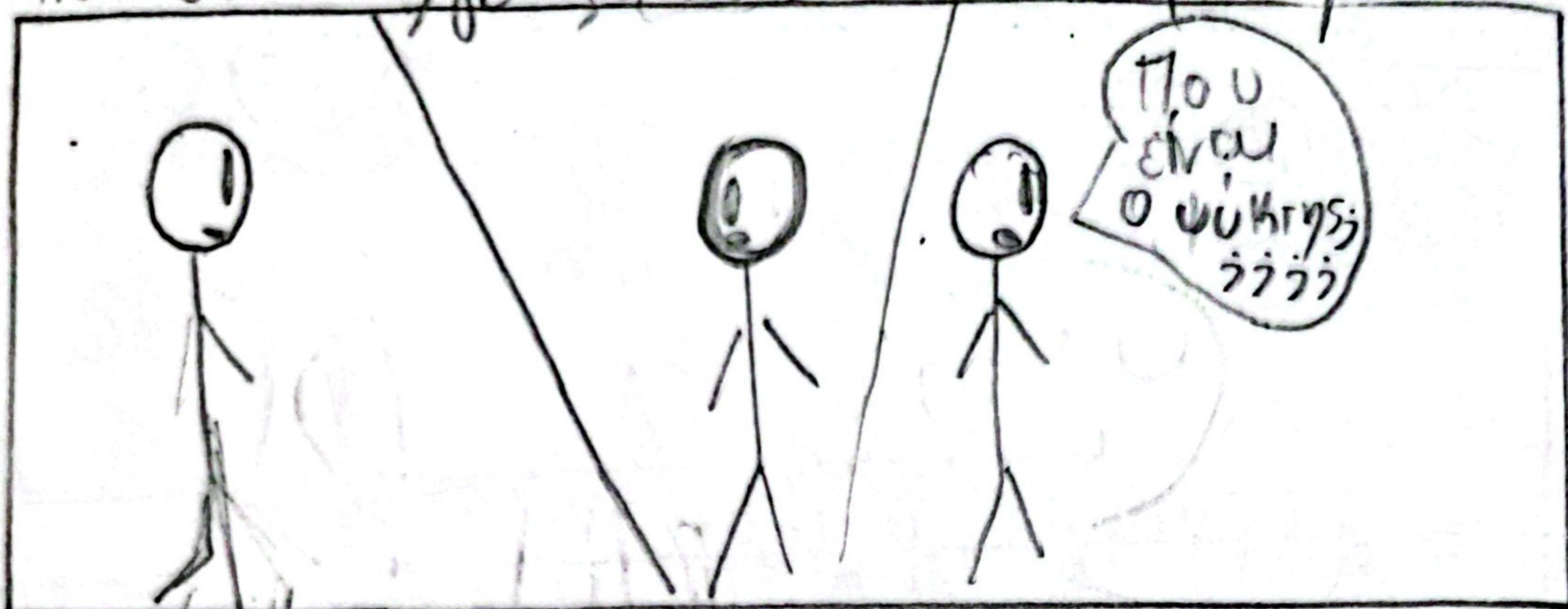
και περνούσε η ώρα...

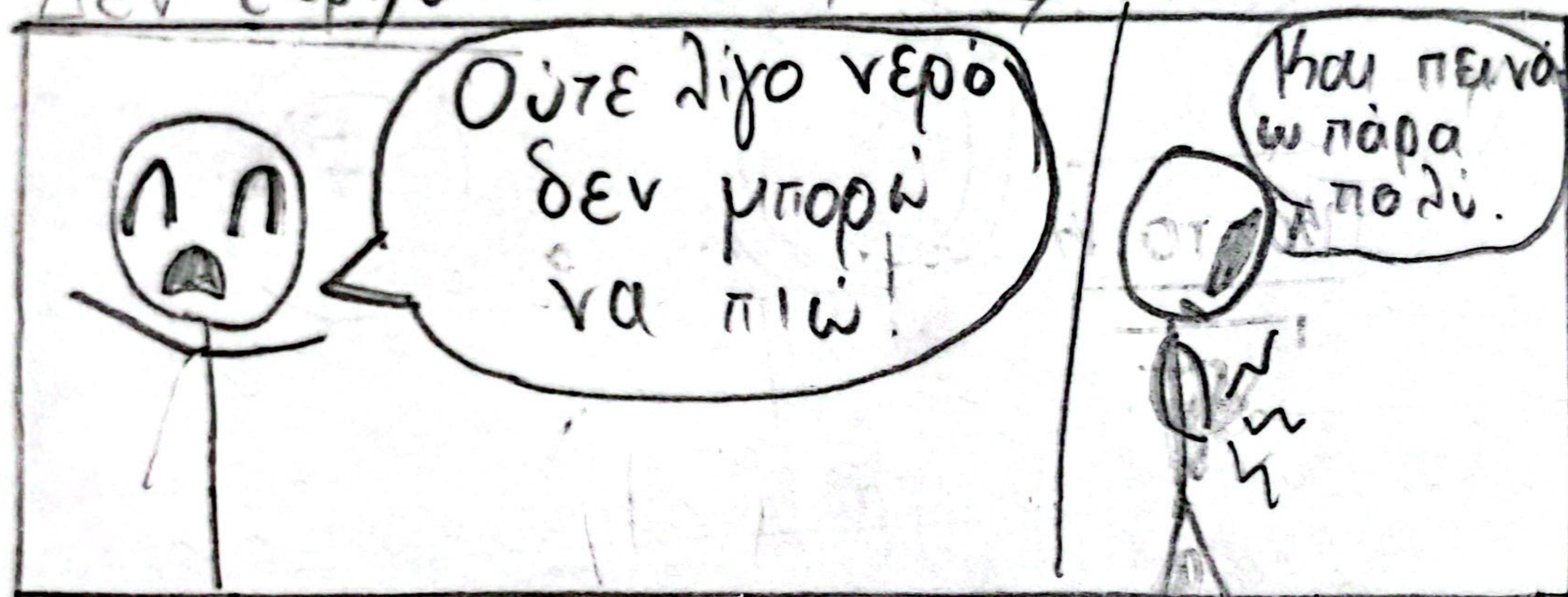
Μέχρι που ήρθε η ώρα του φαγητού και η ιστορία
επαναλήφθηκε χωρίς όμως τους φίλους του να του
γεμίσουν το πατεράκι...

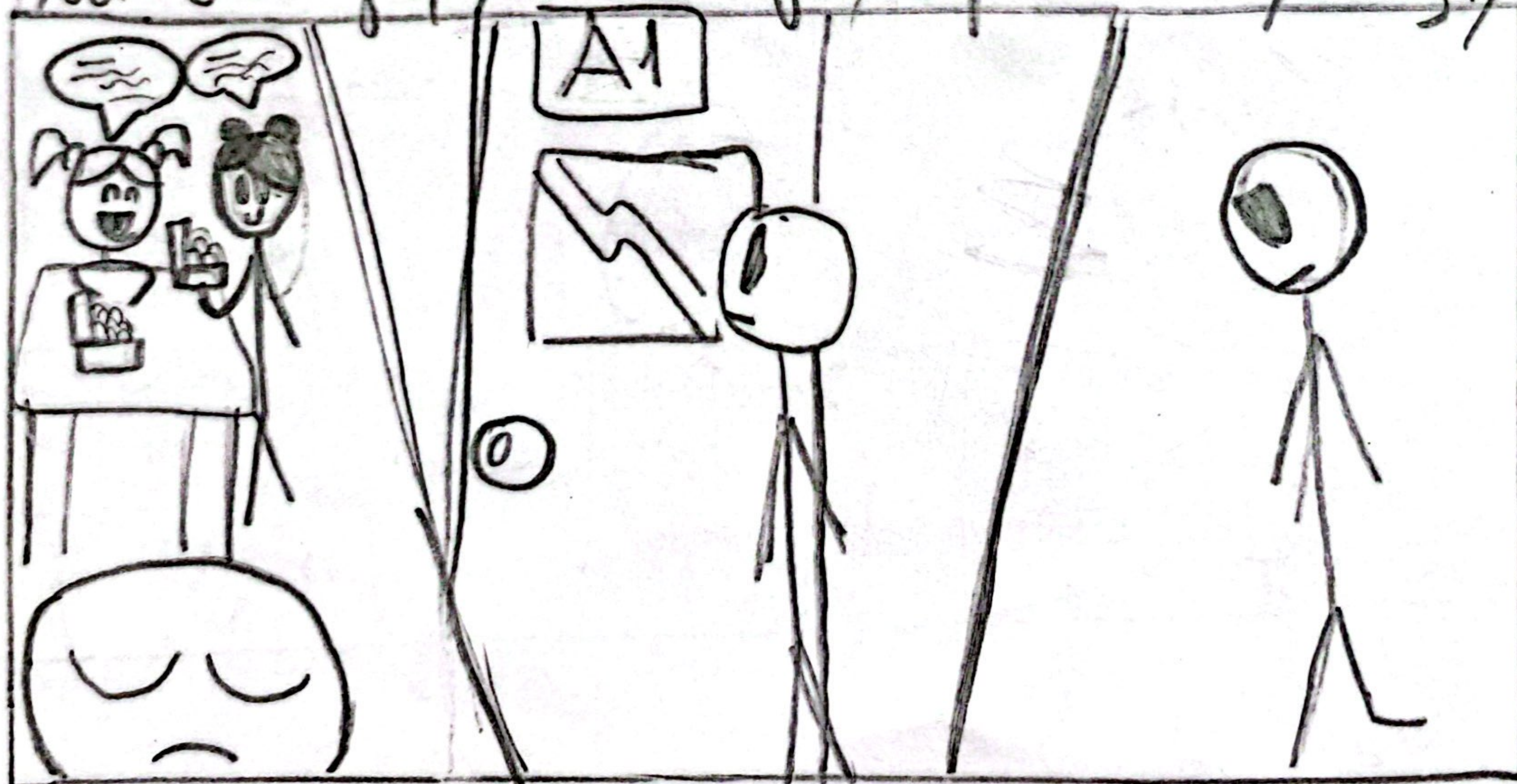
και έτσι πήγε ξανά να πει νερό μα...

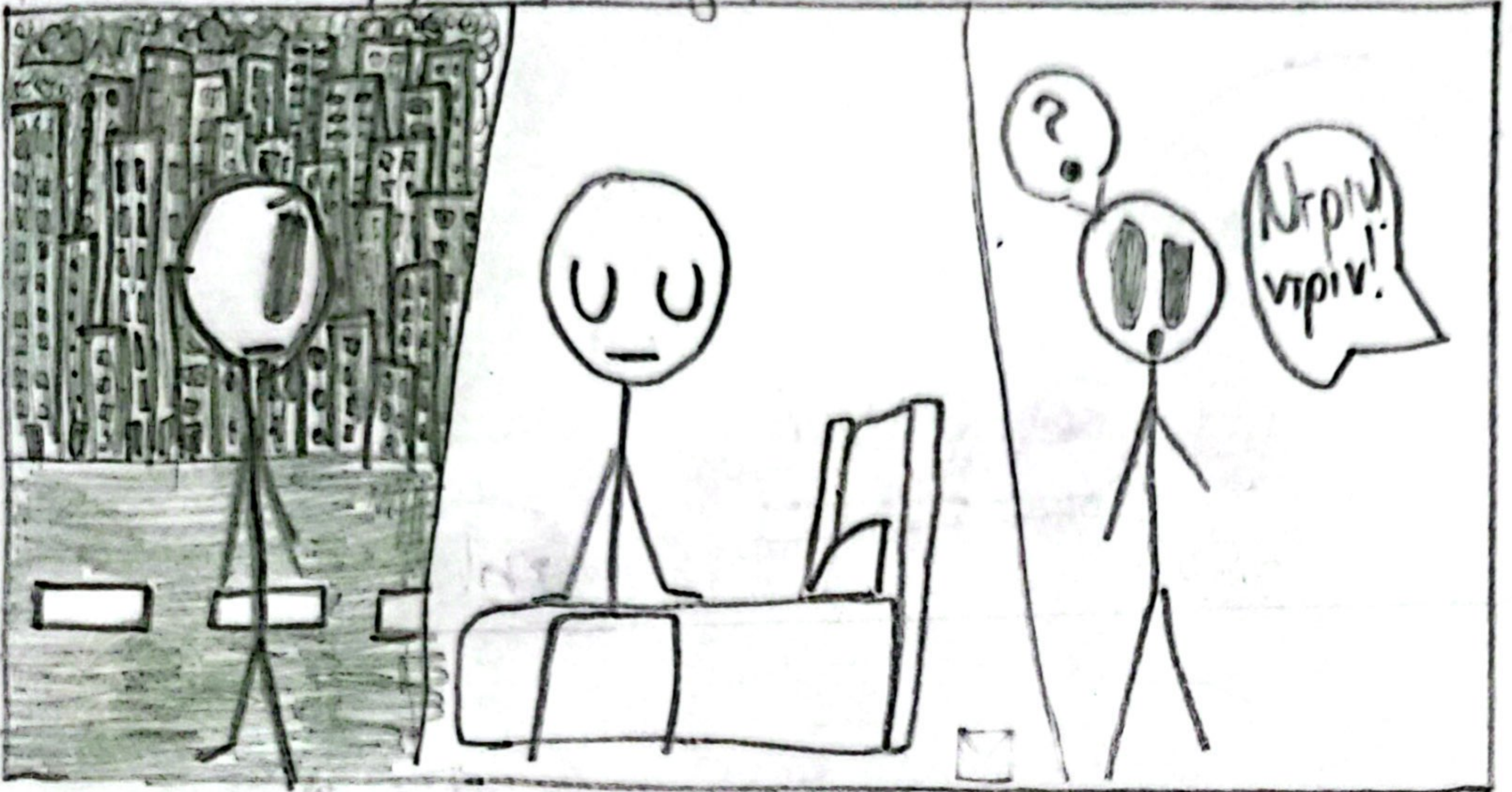
Δεν έβρησε τον ψύκτη!

και έτσι γύρησε απογοητευμένος στην τάξη.

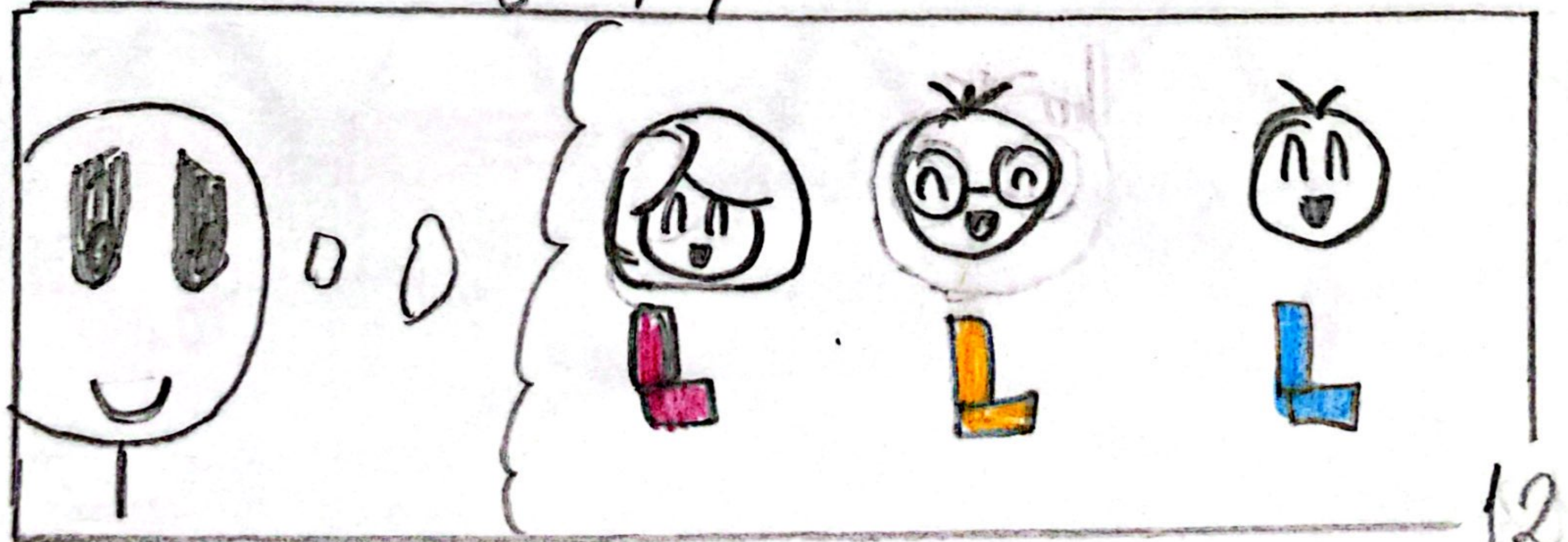
Και μετά από αυτή την αβάστακτα κουραστική
και ελβετική ώρα χύρισε σπίτι του.

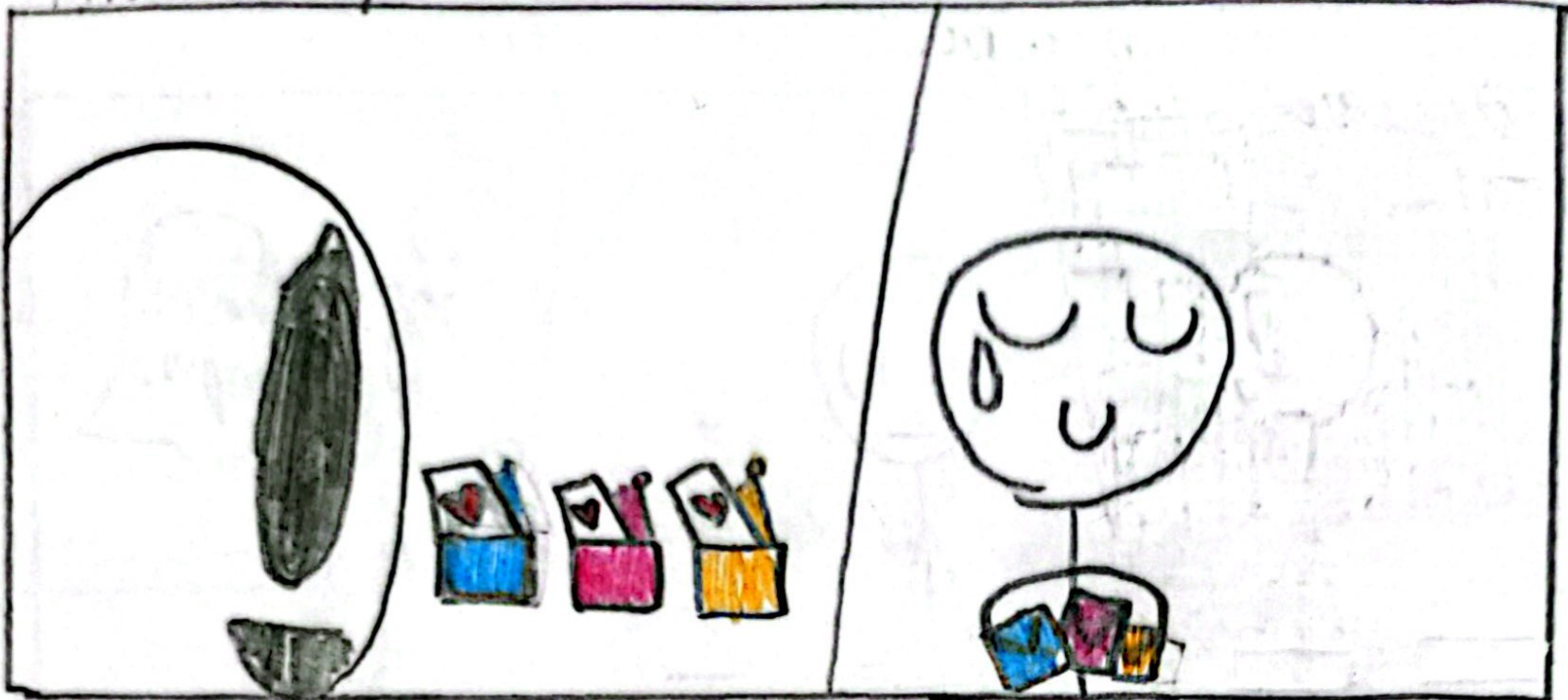
Εαυτός το κουδούνι χτύπησε.

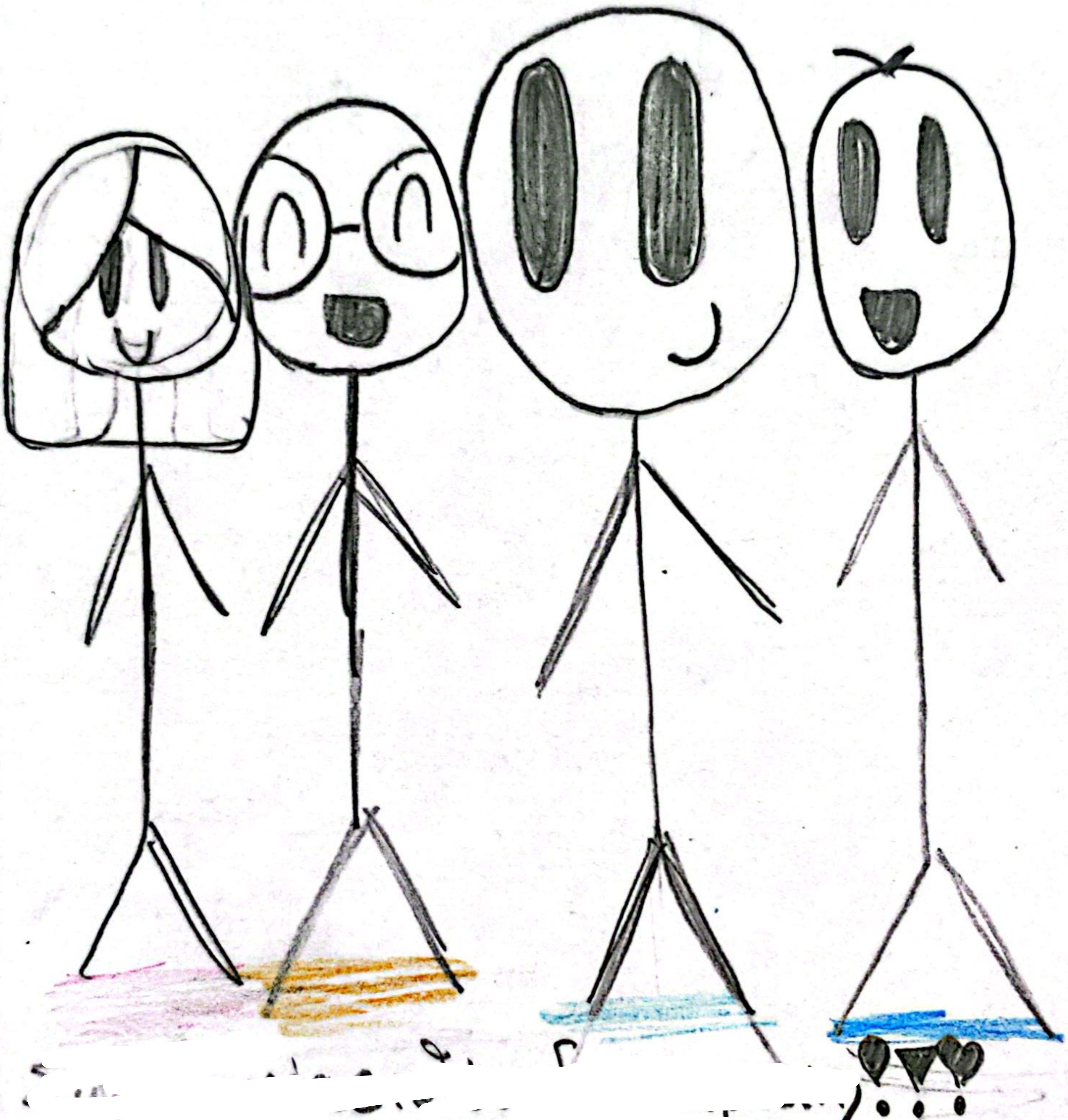
Τότε βυρβύκησε κάτω και κατάλαβε ποιοι του
έστειλαν τα γραμμάτα...

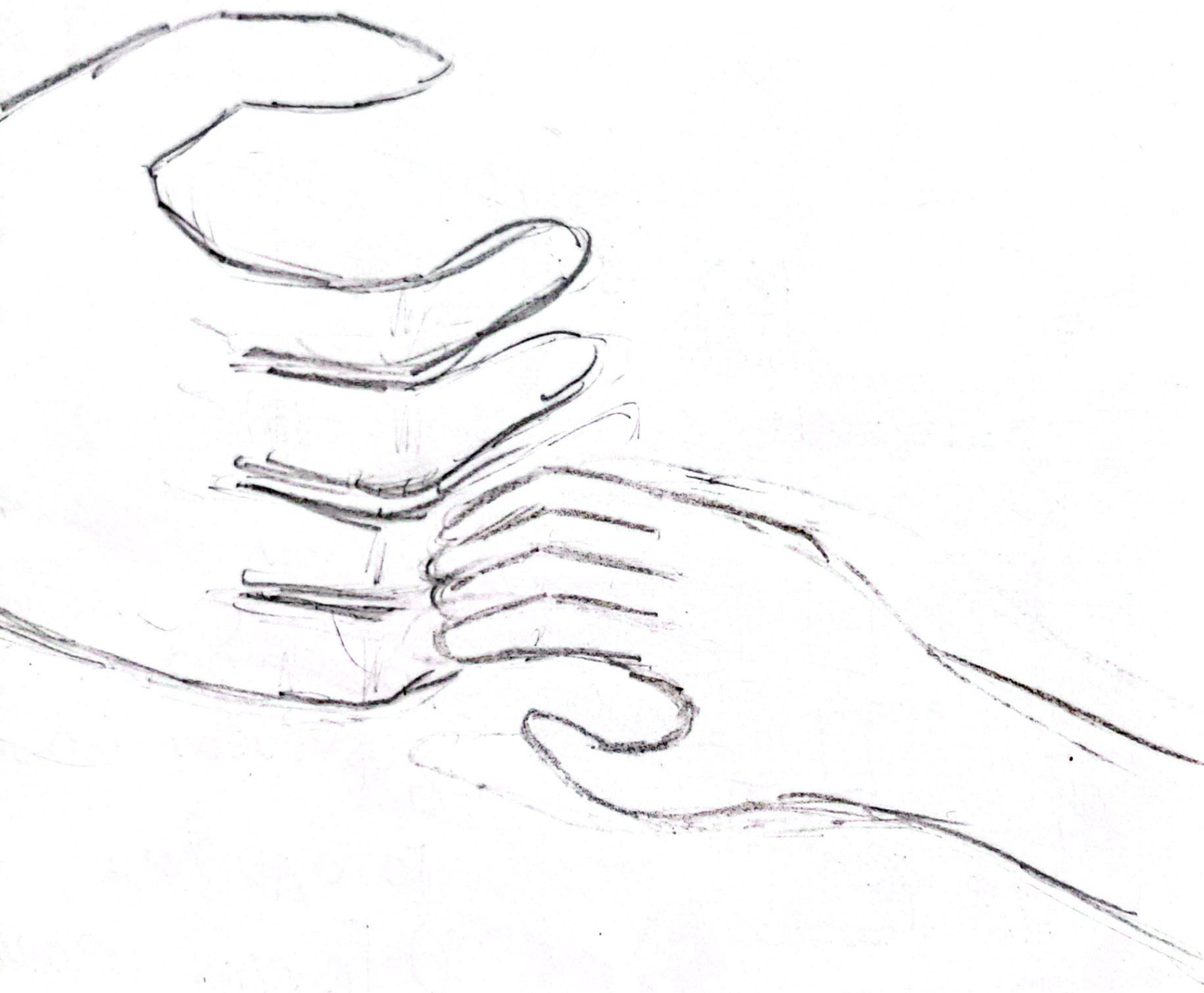
Ήταν οι ψιδοί του!

ΤΕΛΟΣ! ♥

«Τα χέρια»

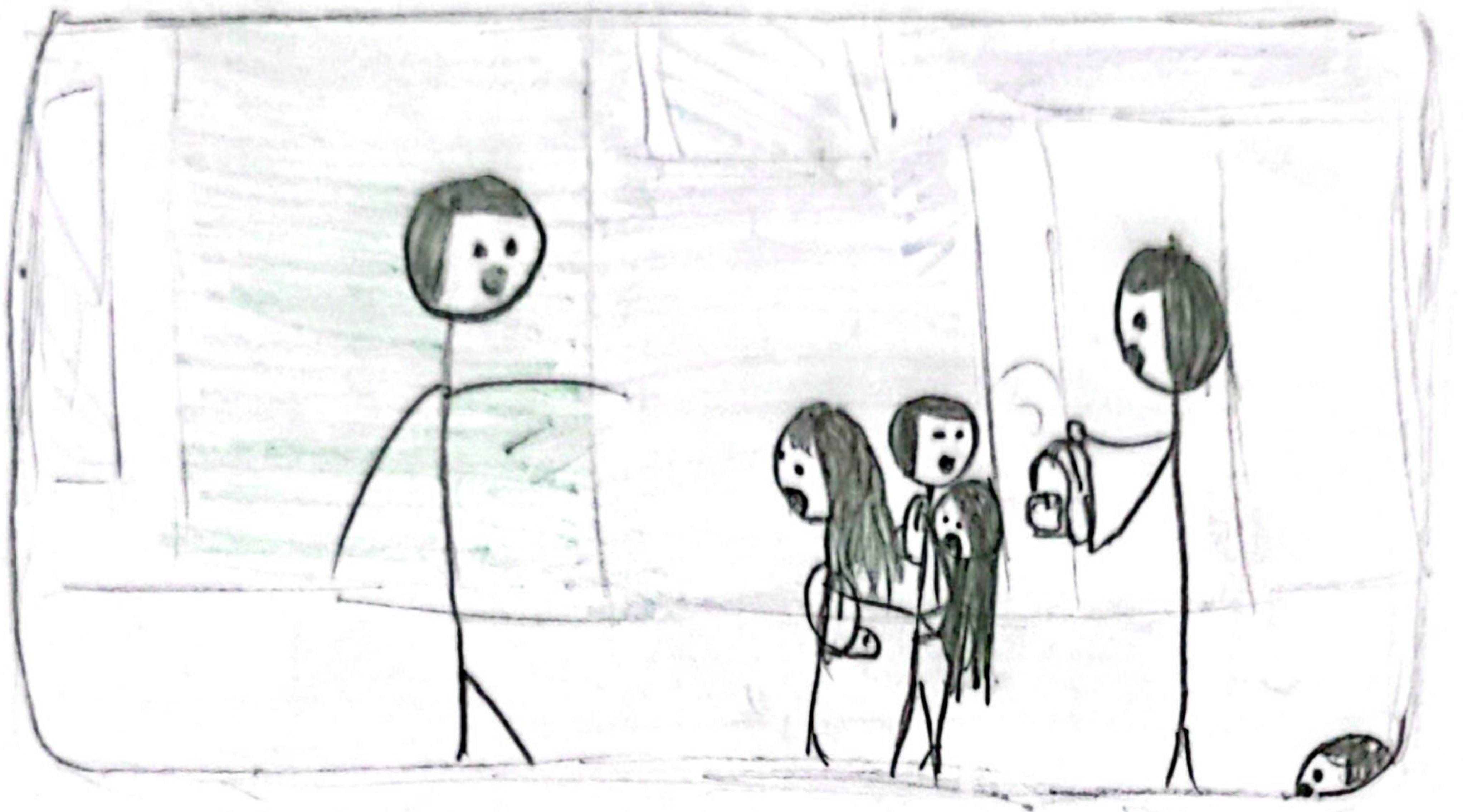

Τα παιδιά
γυρνούνταν από
το σχολείο.

Ο Γιάννης μπαίνει

στην πολυκατοικία. Η Μαρία και η
Ελένη, τα κορίτσια της παρέας, έχουν
μείνει πίσω. Ο Θανάσης είναι έτοιμος
να περάσει απέναντι όταν ... κάποια
από τα μεγάλα παιδιά παν κοντά
τους.

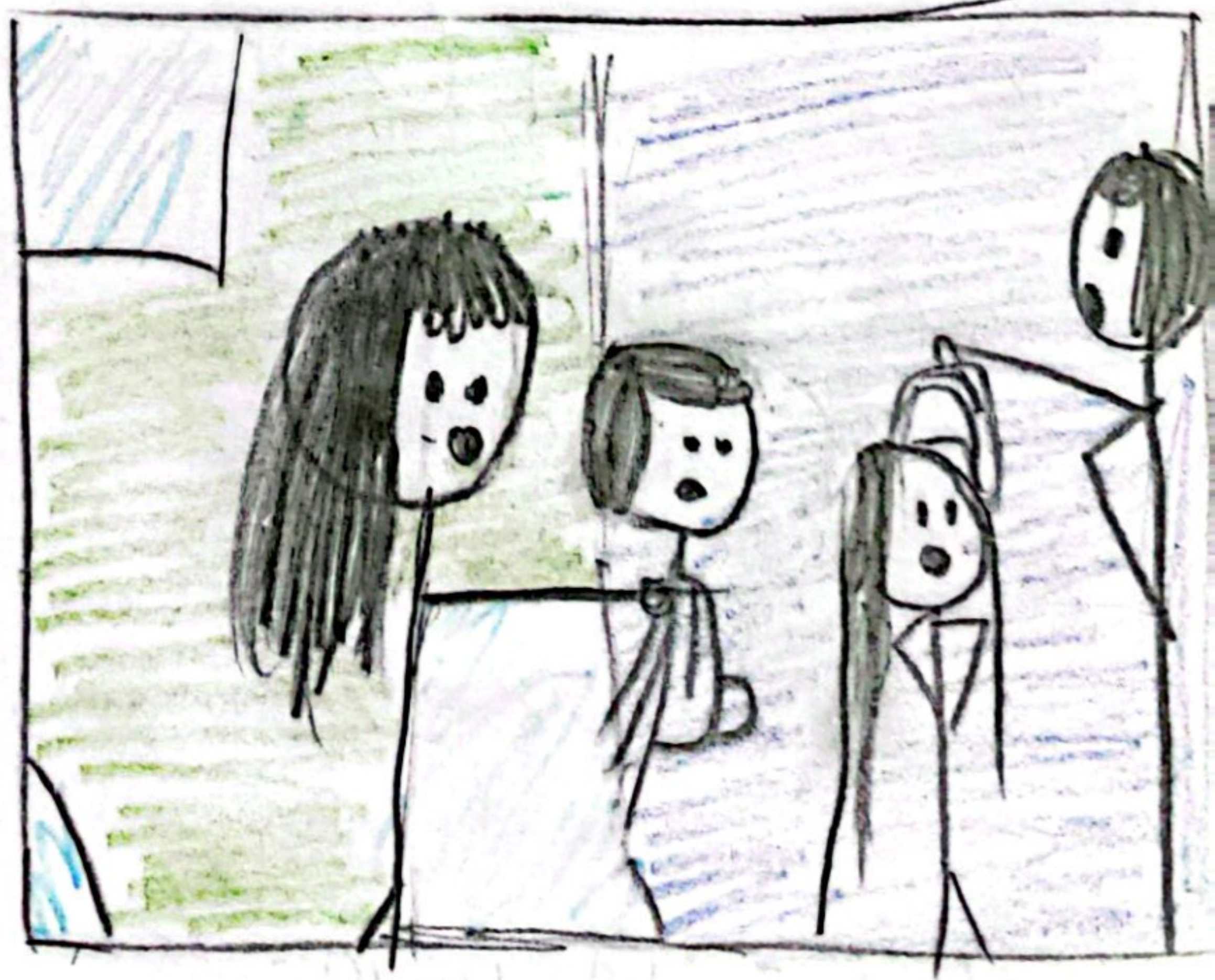

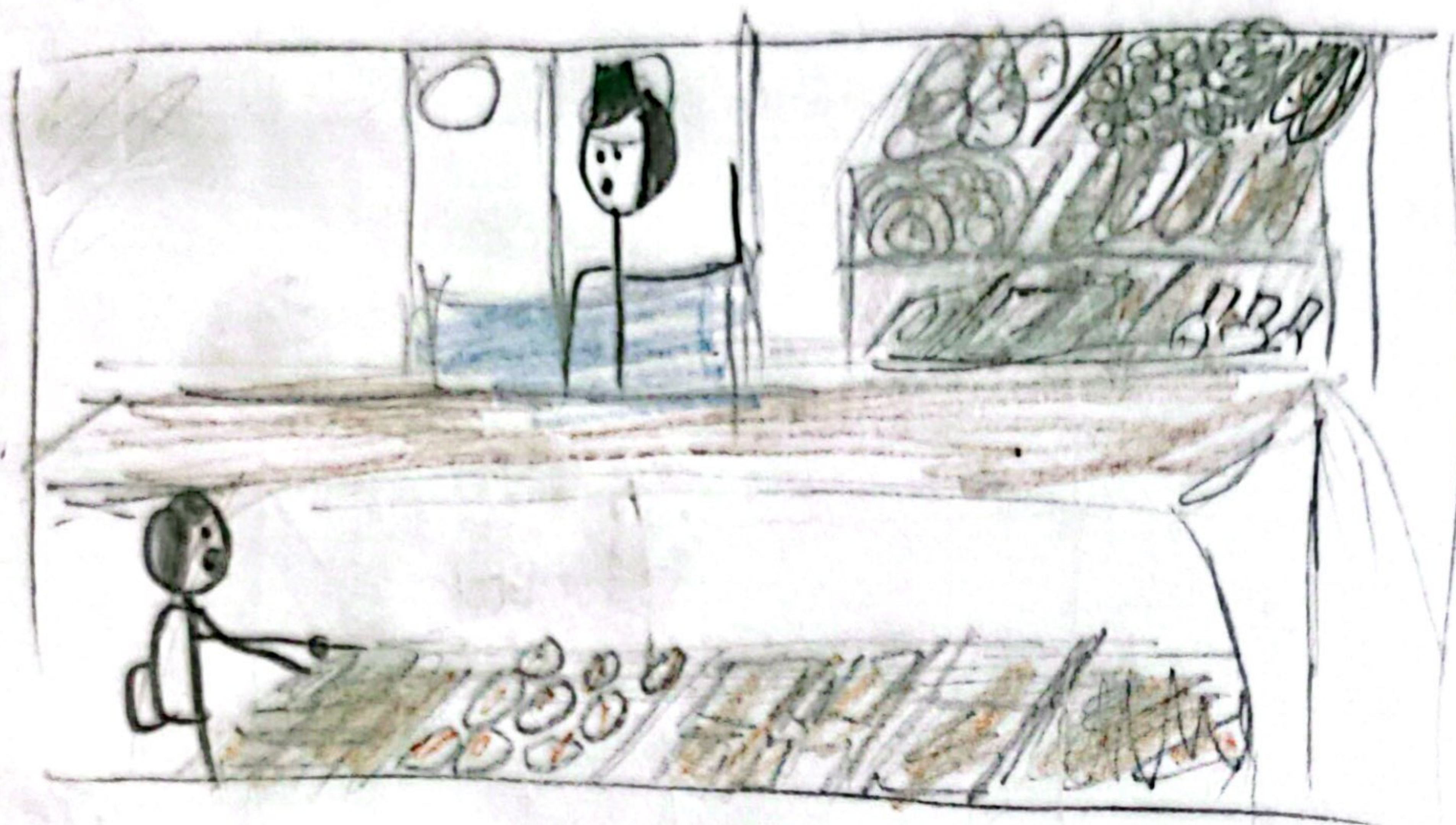
Ο θανάσιος είχε απομακρυνθεί
οποτε δεν ακουγε ολα οσα λεγονταν

Το μονο που σκεφτοζαν ηταν
να βοηθησει τους φιλους του.

Επρεζε κατευθειαν στον φουρνο
που βρισκοταν λιγο πιο κατω.

Οι φιλοι του
νομιζαν αρχικα
οτι τους αφησε
εκει. Αλλα δεν
γινωριζαν...

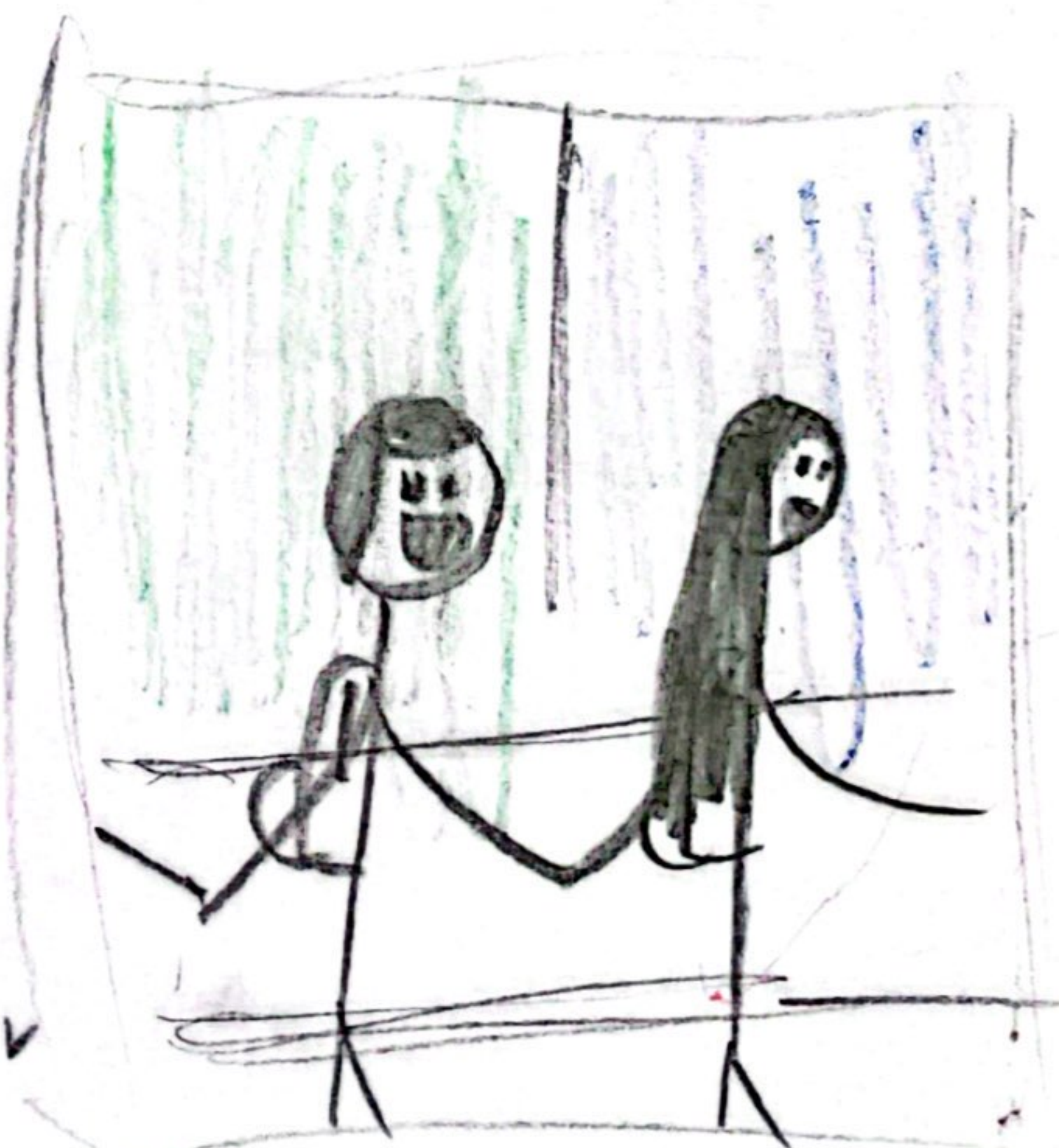
Μολις εφτασε αρχισε να
ζηταει βοηθεια. Ευτυχως
ενas απο τους πελατες
ηταν η μητέρα του Γιάννη
και έτσι επρεξε να τους
βοηθήσει. Ο φούρναρης δεν μπορούσε
να αφήσει το μαγαζί γιατί είχε
κάψει πολύς κόσμος και δεν
μπορούσε να διώξει όλους αυτούς
τους ανθρώπους.

Σε όλη τη δια-
δρομή τρέχανε
ώστε να φτάσουν
πολύ χρήσορα
Όταν φτάσουν είδαν
Εκεί έναν άγνωστο. Τότε άρχισαν

να καταλαβαίνουν.
Αυτός τους έλεγε
να τους ενοχλήσουν.

Άρχισαν να
φωναίζουν όλοι μαζί
και τελικά τους διώξαν
όλους. Τα παιδιά χύρισαν σάπια και απώλησαν.

THE BOOTH
MARTIN
LUTHER KING JR.

ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ

Υ

Ν

ΕΝ

Ο

Χ

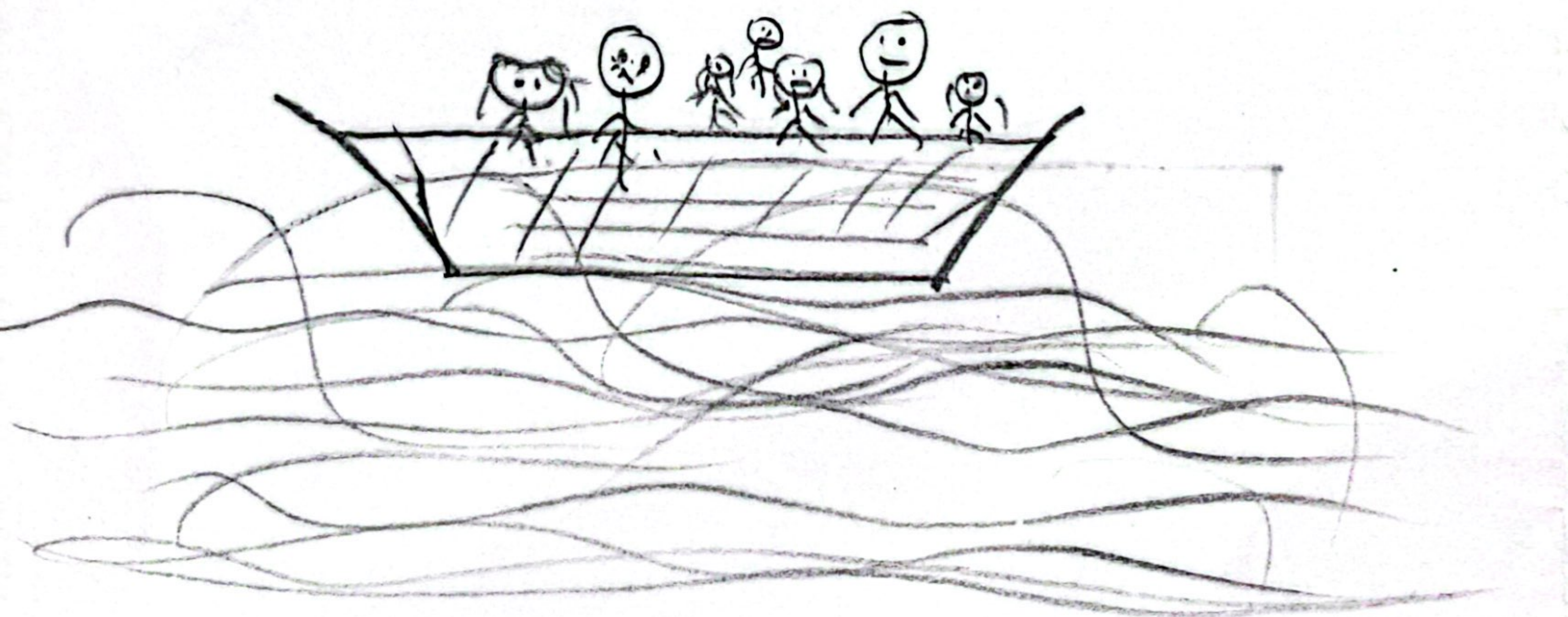
Ο

ΣΥΝΕΝΟΗΣΗ

◀ ◦ ΑΣΙΜ ▶

Ο Ασίμ, το χρονών, έρχεται στην Ελλάδα μετά από
πολλές περιπέτειες. Ξεκινάει το ελληνικό σχολείο αλλά
δυστυχώς, δεν τα καταφέρνει πολύ καλά διότι
δυσκολεύεται με τη γλώσσα. Πολλά παιδιά
πλάκα με τα λάθη του και ο Ασίμ

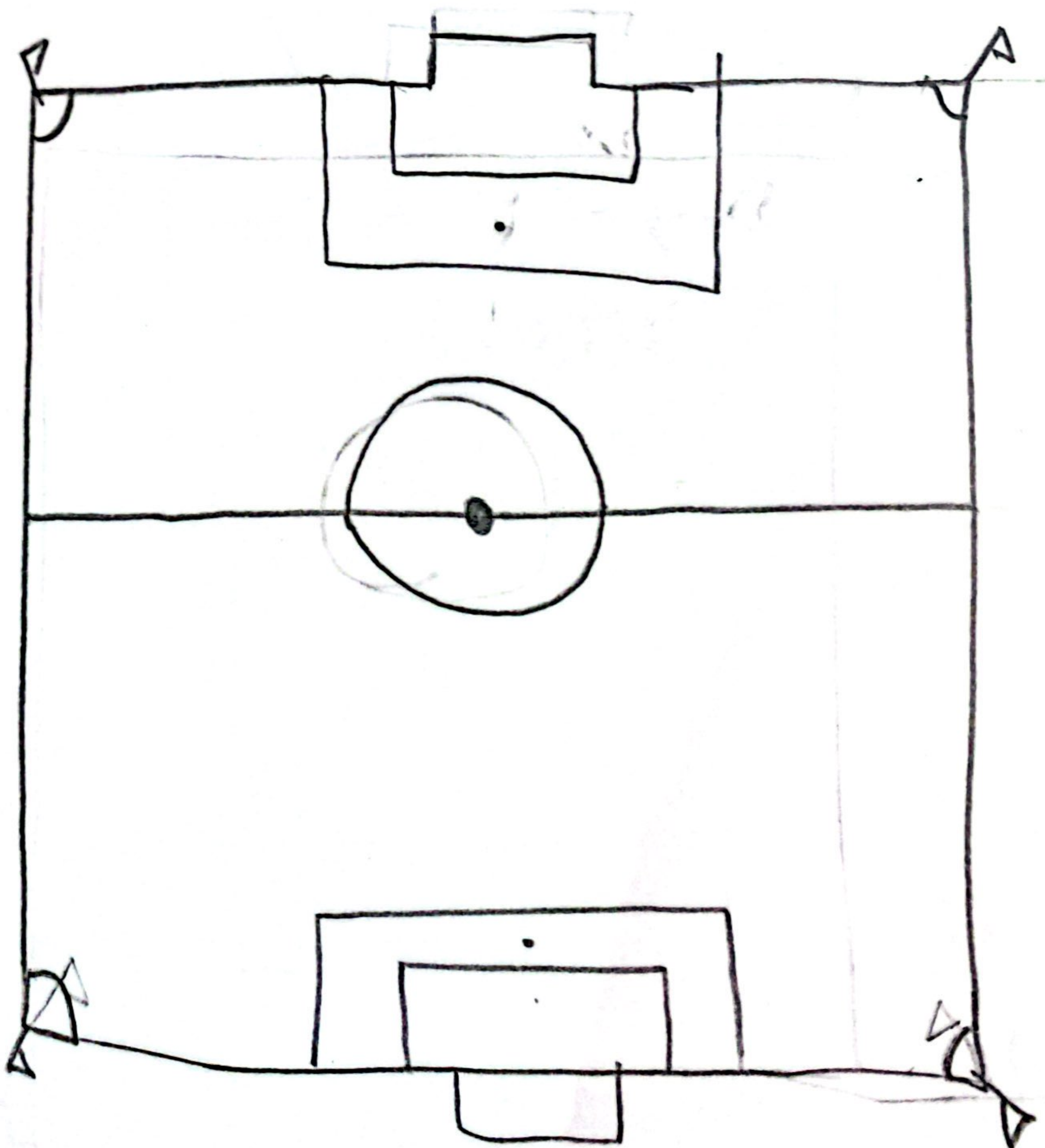

αποχωτεύεται. Μετά από λίγο καιρό το σχολείο
του συμμετέχει σε αγώνες ποδοσφαίρου. Ο Ασίμ
λατρεύει το ποδόσφαιρο και ο γυμναστής τον
βάζει στην ομάδα. Η ομάδα του σχολείου νικά
όλους τους αντιπάλους και ο πρώτος σκόρερ

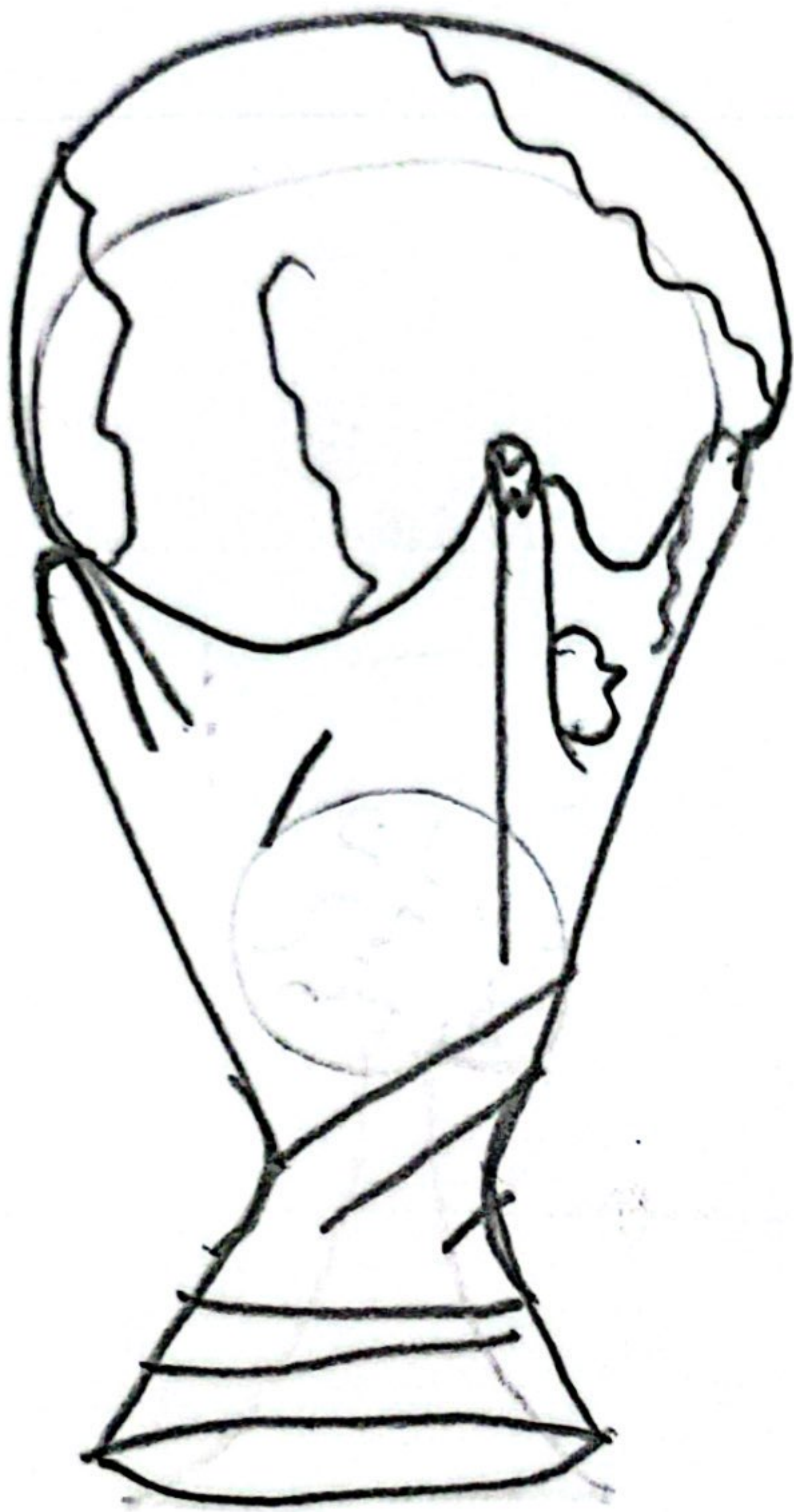
Top scorer : Asimm
mmmmmm!!!!!!

είναι ο Ασίμ. Τα παιδιά ενθουσιάζονται με
την απόδοσή του και ζητωκραυγάζουν το
όνομά του. Το σχολείο σηκώνει το κύπελλο,
ο Ασίμ είναι πίσω ντροπαλός αλλά τα παιδιά
του λένε, «Εσύ μας έφερες εδώ! Εσύ θα

σηκώσεις το κύπελλο». Το σχολείο έχει γίνει
διάσημο σε όλη τη χώρα χάρη στον Ασίμ.Οι
συμμαθητές του τον βοηθάνε σε όλα
τα μαθήματα και πλέον δεν

φοβάται ούτε τα Μαθηματικά, ούτε την
Ιστορία, ούτε την Γλώσσα. Τα παιδιά έχουν

Γίνει μια ωραία εγχείριση και δεν
φοβούνται πλέον το διαγνωστικό.

Ηλεκτρονικά Βιβλία με το Storyjumper

1. ΓΙΑΝΝΗΣ

<https://www.storyjumper.com/book/read/179342381/67d7f2d99b894>

2. ANNA ΚΑΙ ΛΥΔΙΑ

<https://www.storyjumper.com/book/read/179342641/67d7f4583a095>

